Amacımız
B.B dir!
C.H.P

Gökay: C.H.P. nin amacı «Barış - Başarı» kısacası «B. B.» olmalıdır, dedi.

— Amacımız B. B. dir paşam...

— Biraz geç kalmadık mı Gökay?..

DEV ÇEKİLİŞTE 60

apartman dairesi

İstanbulda... Feneryolunda... İŞ Bankası İkramiye Sitesinde 60 Apartman Dairesi: Bugüne kadar yapılan ikramiye çekilişlerinin en büyüğü olan **Dev Çekiliş**'te İş Bankasının dağıttığı Apartman Daireleri yaz ve kış zevkle oturacağınız hayalinizdeki aile yuvasıdır. Bu çekilişte 60 Apartman Dairesinden başka, 5 talihli yüzer bin lira, 5 talihli ellişer bin lira, 10 talihli yirmibeşer bin lira, 50 talihli beşer bin lira, 1000 talihli biner lira kazanacaklardır. Ayrıca 35 000 talihliye de para ikramiyeleri dağıtılacaktır. **Dev Çekiliş**teki İkramiyelerin tutarı tam 7 MİLYON liradır.

TÜRKİYE

BANKASI

PARANIZIN...
İSTİKBALİNİZİN
EMNİYETİDİR

(Faal: 10631—234)

Akbaba

Yıl: 42 Cilt: 7 Sayı: 51 ● Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ ● 17 Aralık 1964

Bir başbakanın iyimserliği

BİR Başbakanın demecini okudum gazetelerde. İyimser bir demeçti bu: **«İçinde bulunduğumuz günler, âlem ne derse desin, asla fena günler değildir»** diyordu Başbakan...

Kimdi bu mutlu devlet adamı?.. Fransız Başbakanı mı? İngiliz Başbakanı mı? Alman Başbakanı mı? İsrail Başbakanı mı?

O kadar uzaklara gitmeyiniz. Bu Başbakan - ben bu satırları yazarken - Çankaya köşkünde huzur toplantısına giden İsmet İnönü'dür!

Sayın Cemal Gürsel'in başkanlığında, bütün parti liderleri ile huzur aramağa giden başbakanımız böyle diyor. Hem de **«âlem ne derse desin»** diye sınırları aşan bir meydan okuyuşla! Hem de **«fena günler değildir»**'in başında bir de **«asla»** kılıcı çekerek!

Şu **«âlem ne derse desin»** şu **«asla fena olmayan»** şu **«içinde bulunduğumuz»** günleri, fazla eşelemeden, fazla deşelemeden bir gözden geçirelim:

Gece, saatin iki akrebi tam 12 de üstüste gelince, 1965 dünyamıza ayak basarken, Sirkeci garından kalkacak bir tren acaba hangi yabancı diyara, acaba hangi köylerin, acaba kaçıncı kafilesini ekmek aramağa götürecektir?

Açlıktan kurtulmak için sınır dışına can atanların sayısı galiba 200 bini aştı.

Bunlar, işçi kurumlarının kimliklerini defterlere işleyerek yolcu ettiği vatandaşlarımızdır. Bir de şu satırları okuyunuz:

«Geçim sıkıntısı çeken güney doğu köylüleri, pasaportsuz olarak Lübnan'a kaçmaktadırlar. Sayıları şimdilik 20 bin kadar. Günden güne artıyor!»

Bunu ben söylemiyorum. Gazetelerde okuduğum bu demeç, Dışişleri Bakanlığı sözcüsünün ağzından çıkmıştır.

Eh, öyle ise, 30 milyon vatandaş, sayın İnönü'nün müjdesiyle coşarak biribirimizi kutlayalım:

«İçinde bulunduğumuz günler, âlem ne derse desin, asla fena günler değildir!»

Sınır dışına can atanlar, yalnız açlar, yalnız çıplaklar, yalnız topraksızlar mıdır?

Amerika'nın atom bilginleri arasında parlayan Türk mühendisleri var.

Dünya hastahanelerinde isim yapmış Türk doktorları var.

Yabancı üniversitelerde kürsü sahibi Türk profesörleri var.

Bu yabancı göklerde ışıyan yıldızlarımıza bakarak, geliniz hep birden, göğüslerimiz gurur ile kabarık, seslerimiz heyecanla titrek, bağıralım:

«Âlem ne derse desin, içinde bulunduğumuz günler, asla fena günler değildir!»

Okulun girmediği, öğretmenin girmediği, doktorun girmediği, elektriğin, suyun, traktörün girmediği bölgelerde, karanlığın adı «nur» olmuş, gericinin adı, yobazın adı, kara cahilin adı «Nurcu»!..

Uzayın fethedildiği çağda, fethedemediğimiz kendi dünyamıza bakarak, şark'ın tükenmez iyimserliği içinde bir daha avunalım:

«İçinde bulunduğumuz günler, âlem ne derse desin, asla fena günler değildir!»

Yine elimize bir gazete alıp başlıkları gözden geçirelim:

«Dış ticaret açığımız 2,5 milyar lira... Dört milletvekilinin daha dokunulmazlığı kaldırılacak... 25 milyon liralık turizm kredisi hatalı dağıtıldı... Malî polis devlete 35 milyon lira sağladı... Tıp fakültesi öğrencileri dersleri boykot etti... Kabinede yedi bakan değişecek!»

Kalemi masamın üzerine bırakıyor ve elimi - yüzümde İnönü'nün mutlu gülüşü ile - 30 milyon vatandaşa uzatıyorum:

«Âlem ne derse desin, içinde bulunduğumuz günler, asla fena günler değildir!»

Yumruğum şakağımda düşünüyorum:

Dağ başında eşkıya eksik değil. Haydi onun adı üstünde: Dağ başı!.. Ama Beyoğlu caddesinde de it eksik değil... Şişli meydanında da hırsız eksik değil... Sinema kapısında da karaborsacı eksik değil!

Düşüncemizin yönünü değiştirelim: Belediye meclisi üyeleri, son toplantılarında, saat başına 46 lira almışlar!

Bu şehir meclisi, Akbaba idare evinin bulunduğu, Doğan - Kardeş basımevinin bulunduğu, bir turistik otelin bulunduğu ve sıra ile büyük apartımanların bulunduğu Klod-Farer caddesine ancak üç günde bir çöpçü uğratan belediyenin meclisidir ve bu saati 46 liralık üyeler, böylesine bir Belediye meclisinin üyeleridir!

Unutmayınız ki, saati 46 liralık Belediye Meclisi üyelerinin çocuklarını okutan ilkokul öğretmenlerinin aylığı 280 liradır!

Bir saate 46, bir aya 280 lira!

Sayın İnönü'nün hakkı var:

«Âlem ne derse desin, içinde bulunduğumuz günler, asla fena günler değildir!»

Kıbrıs mı dediniz? Hiç unutabilir miyim onu?.. Bakınız, dışişlerimizin galiba bitkisel bir hayat yaşıyan bakanı bile unutmadı. Nerde ise Cemal Hüsnü Taray'sız, Selim Sarper'siz, Kasım Gülek'siz bir iyi niyet heyeti, Afrika ormanlarından Çin seddine kadar, çiğnenen haklarımızı savunmaya ve turistik bir gezi ile avunmağa çıkacak!

Yeni yılın bu mutlu başarısı ile coşarak şimdiden biribirimizi kucaklıyabiliriz:

«İçinde bulunduğumuz günler, âlem ne derse desin, asla fena günler değildir!»

Düşük iktidar yıllarında, yabancı sermayeyi koruma kanunu hazırlanırken, saçlarını, bağımsızlığımız uğruna Lozan'da ağartmış İsmet Paşa'nın kopardığı çığlıklar, hâlâ tırmık tırmık kulaklarımdadır. Muhalefet lideri, aşırı bir allerji ile: **«Amasyadaki elma bahçelerimizin bile yabancı ellere düşeceğini»** haykırmıştı.

Şimdi, yabancı sermayenin sunduğu bir bardak gazozdan dostumuz Amerika'ya döviz veriyoruz. Yarın, Vehbi Koç'un kaldıracağı köpüklü bir kadehten, merhum Tekel'in ruhu için birayı da böyle içeceğiz!

Öyle ise, onlar ıslak dudaklarındaki lezzeti, bizler de kuru avuçlarımızdaki hayreti yalayarak hep bir ağızdan tekrarlıyalım:

«İçinde bulunduğumuz günler, âlem ne derse desin, asla fena günler değildir!»

Fıkrayı bilirsiniz belki:

Düşman orduları sınırı aşmış, padişah, saray penceresinin önünde, yumruğu çenesine gömülü, gözleri uzaklarda, düşünüyor.

Harem ağası, tatlı bir üzgünlükle yavaşça fısıldamış:

— Padişahım...

— Ne var lâla?

— Bütüüün bu karşıki dağlar sizin mi?

— Evet lâla...

Harem ağası, gözleri sevinçle nemli:

— Niçin üzülüyorsunuz öyle ise efendimiz, demiş, düşman hududu biraz geçti diye!

Padişah, dudağında acı bir gülüş, ellerini göğe açmış:

— Allahım, şu arabın aklını bana ver de bir gececik rahat uyuyayım!

Yoook, biz **«İçinde yaşadığımız günler, âlem ne derse desin, asla fena günler değildir»** diyen sayın Başbakanımıza karşı öyle bir şey söyliyemeyiz. İsmet Paşa, içinde yaşadığımız günlerin nasıl günler olduğunu, en az, ama en az bizim kadar bilir. Onun için, büyük devlet adamımızın aklını küçümsemek haddimiz değildir elbet.

Bizim gücümüze giden nedir, bilir misiniz?.. Kendilerinin bizim aklımızı bu kadar küçümsemesi!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Kulaklara küpe!

PARTİ TESANÜDÜ

adnan veli

HACI, küçük kadehlere, kaynıya kaynıya pekmez rengini almış çaydan birer parmak koyduktan sonra, üstünü, teneke semaverdeki kaynar su ile doldurdu. Çay kadehlerinden her birinin yanına ikişer kesme şeker koyup kadehleri tepsiye dizdi. İçiçe beş tabağı da eline alıp, camın önündeki masaya gitti:

— Âfiyetle için Ağalar!.. dedi. Tavşan kanıdır bunlar..

Çayları, «Ağalar»ın önüne teker teker dizdi. Sonra, içi izmarit dolu sigara tablasını alıp, bitişik masadan boşunu koydu.

Pencerenin önündeki masada altı kişiydiler. Bir tanesi (Naylon Osman) üçayları tuttuğu için çay içmiyordu. Vezir Âdem (Kasabada ona Rezil Âdem de derlerdi) şekerin birini kadehe, birini cebine attıktan sonra:

— Gatiyen bu iş yörümez, dedi. Bizimkiler gene purtokol imzalamışlar.. Kime danıştın da imzaladın bilâder?.. Biz mâdemkileyin millî iradeyik, siftah bizim dedüğümüz olur!

Mestan Eskioğlu (Öbür adıyla Kene Mestan):

— Sen o gader ağnarsın o işlerden, dedi. İmzalamayınan ne olurmuş? Noter purtestosu mu çekicekler?.. İmzayı atarım, ardından da bildiğimi yaparım. Zaten imzayı atmasan, zorunan attırırlar. İmzadan gorkulmaz oğlum...

Kel Yusuf (Öbür adıyla Yamalı Yusuf) Mestan'ı tasdikledi:

— Helbetteee!... İmzadan ne çıkarmış?.. Biz, vakti zamanıyınan Ziraat Pangasına da gaç sefer imzayı atmıştık.. Ne oldu?.. Hava... İmzadan ne çıkar oğlum?.. Bizimkiler imzadan da, möhürden de gorkmazlar. Eskiden de Reisicumhur Başkanı Cemal Gürsel, bir gaç sefer bizimkileri imzaya çığırmıştı. Tavuğun gerisi tövbe tutar mı len?.. Yuvarlak masa didiler, bizimkiler imzayı bastı! Dört köşe masa didiler, bizimkiler gine imzayı bastı! Tahta masa didiler, bizimkiler gine imzayı bastı! Demir masa didiler, bizimkiler gine imzayı bastı! Bizimkiler, masa imzasından gorkmaz gayrı.. İmzayı da basar, möhürü de basar. Esas bizimkilerin gorktukları, Ratyonun marşları.. Zabaha garşı marş başlamayor mu, bizimkilerin her biri gaçacak bi delik arayor!

Tatlı Necati (Öbür adıyla Koç Yumurtası Necati) lâfa karıştı:

— Len, sen de öküz gibi lâf gonuşuyon be!

— Ne gibi gonuşuyom?..

— Öküz gibi..

— Beri bak, Goç Yumurtası!.. Sen bana nasıl öküz dirsin?.. Biz burada tümümüz, bir partinin iftihar adamlarıyız. Birbirimize hekaret itmenin bi lüzomu var mı?..

— Ben hekaret itmeyorum len.. Meşveret ideyorum...

— Öküz diyon len!

— Dirim helbet..

— Len oğlum, sen bana öküz de dirsin, ayı da dirsin, dangalak da dirsin.. Emme parti tesanütü içinde dirsin.. Gayfede diyemezsin bu lâfı.. Parti tesanütü nedir, bilmen mi sen?..

— Bilmem..

— Temsil Adana'da gız gaçırıp da evlerine gapamadılar mı?.. Sonradan da gızı iğfal itmediler mi?..

— İttiler..

— Hah, lâfıma gulah vir şincik.. Gız didiğin iğfal oldu. İğfal iden, garısını on dakkada boşadı. Garı da on dakkada boşanmıya razı oldu. Yeni gelinin babası önce razı gelmeyordu, emme, o da on dakkada razı geldi. Boşanma garan on dakkada yazıldı. Yeni gelinin evlenme kâhatları on dakkada asıldı. Yıldırım nikâhı için, hâkim bilem on dakkada garar virdi. Belediye Başganı Ali Sekici (bir seker, iki seker, üçüncüde biraz güç seker) ortadan gayboldu. Pulis, Sekici'yi yirmi kişi ile aradı bulamadı, bir hafta istirahat virmiye Belediye doktoru eliyle goymuş gibi on dakkada buldu. Zavallı hastanın raporunu on dakkada virdi. İğfal olan gızınan öbür adam on dakkada evlendi, mapustan on dakkada tahliye oldu. Eski vazifesine on dakkada başladı. Ali Sekici de mantar gibi on dakkada meydana çıktı. Duyan, işiten «Afferum, aşkolsun ona.. Erkek adam helbette zampara olur» didi. Şincik Ali Sekici alkışlarınan ve şerefiyinen vazfesine gidip geliyi.. Nasıl oldu bu işler?..

— Nasıl oldu?..

— İki şeyinen oldu.. Birincisi parti tesanütüyünen oldu, ikincisi de hukuk devleti meselesinden oldu. Hukuk olmasa, hem Ali Sekici, hem de öteki temelli hapı yutmuştu emme,, bereket hukuk var.. Hukukun dışına çıkılmaz...

— Ali Sekici istifa idecek deyi yazdı gazata..

— Tam buldun istifa adamını.. Millî iradeyinen gelmiş oraya.. Hani seçim oluncek, böyüklerimiz «Yurttaşlarımızın oyları her şeyden möhteremdir» dimezler mi?..

— Dirler ya..

— Hah işte, o möhterem oylarınan işin başına geçen Ali Sekiciyi vazfesinden kimse çıkaramaz.. Bu işler de hep parti tesanütüyünen olup biter.. Onun için parti tesanütü deyip de geçme.. Parti tesanütü her bi şeyin başıdır..

Hüseyin Baltutan, çayından bir yudum alırken, başıyla onu tasdikledi:

— Helbette oğlum.. Parti tesanütü olmayıncak heç bi iş yapamaz bizimkiler. Temsil, Genelgurmay Başganı geçende bi mettup yazdıydı ya.. O mettuba, sırf parti tesanütüyünen garşı durdu bizimkiler..

— He ye.. Ne dimişti o mettupta Genelgurmay Başganı?..

Yamalı Yusuf, Koç Yumurtası Necati'ye takıldı:

— Genelgurmay Başganının o mettupta, sana da çok çok selâmı var..

— Bana mı?..

— Sana ya..

— Len, öküz gibi gonuşuyon deyincek gızarsın değel mi?..

— Gızarım helbet.. Beni nirden tanır Genelgurmay Başganı?..

— Seni tanımıya heç bi hacetlik yok oğlum.. Sen geçen doplantıda köylülere garşı ne dimiştin?..

— Ne dimiştim?..

— «Gözlerimin içine hele bir bakın! Gözlerimden, ne dimek istediğimi ağnamıyor musunuz?..» dimedin mi?..

— Didim..

— İşte Askeriye de «Ben o gözleri oyarım» deyor..

— Oğlum, gözünen gonuşmak yasah mı?..

— Yasah değel de, senin gözün öküz gözü.. Sen gözlerini bi sefer ortalıkta dolandırdın mıydı, her taraf tekmil garışıyor..

— Benimkisi öküz gözü de, seninkisi ne gözü?..

— Guzu gözü!

— Yisinler öyle guzuyu!.. Bi insan gözüyünen gonuşuncek, bunun ganunda mücazatlığı olamaz. Hukuk devleti deyi gomamışlar mı bu işin adını?.. Delil olmayincek heç bi adama ceza virilemez. Temsil, geçen, İstanbul'da ressam bi gadınınan heykeltraş bir adam yakalanmışıdı, gazatada okumadın mı?..

— Ne sebebe yakalanmışıdı?..

— Gadın evliyimiş, bi de gocası varımış. Gocası hariçteyiken heykeltraş, gadını gendi evine götürmüş. Gocası da gizlicene gollamış, garısıyınan öbür adamı... Gice, heykeltraşın evine varmışlar, oturup güzelcene rakıları içmişler. Rakıdan sonra da alentiriği söndürüp yatağa girmişler.

— Eeeeee.. Sonra?..

— Dur, patlama, diyne eşşoğlu.. Hemen ağızının suyu akmasın!

— Sen ağnat..

— Sonracığıma, hariçte gocası, pulislerinen gözetlemiş evi.. Alentirik garardıktan yarım zahat sonra, polis evi basmış. Adamınan gadını, bi yatakta cıbılah yakalamış..

— Gocası, garısını vurmuş mu?..

— Nasıl vurur be?.. Pulis var yanında.. Adamınan gadını yakalayıp zina ittiler diyerekten atliyeye virmişler.

— Atliye ne yapmış bunlara?..

— Adam dimiş ki «Biz, zabaha

— Ulan okumuşlar bize taş çıkartıyor be!..

Binbir gece masalı!

garşı, bi yatakta cıbılah yatardık emme, gardeş gibi yatardık. Ara yerde yastık varıdı» dimiş..

— Yastık mı varımış essahtan?..

— Varımış ya.. Arada yastık oluncak suç olmayor.. Emme yastık olmayincek, ikisi de hapı yutardı vallaha..

Bu işe, Kene Mestan'ın aklı yatmadı:

— Beri bak, dedi. Bi suç işlenmesin diye mi yastığı yatağa almışlar, yoğsam o işte bi golaylık olsun diye mi almışlar?..

— Ne sebebe aldıklarını bilemem. Emme atliye, sanıkların ikisini de selbes bırakmış...

— Nasıl bırakmış?

— Nasıl bırakmışı var mı oğlum?.. Zina üzerine delil yok ki..

— Peki, ne sebeb cıbılah olup yatağa girmişler?..

— Gardeşliyinen girmişler. Eh, gardeşlik oluncek, suç olur mu?.. Olamaz.. Yataktaki cıbılahlara hukuk ceza viremeyincek, gözleriyinen gonuşanlara da heç bi ceza viremez. Ağnadın mı şincik?..

Lâfını bitirmemişti ki, dışarıda, tabanca sesine benzer müthiş bir gürültü koptu. Arkasından, sanki birkaç el daha ateş edildi. Masadakiler, birden fırladılar. Bir tanesi, tahta peykenin altına attı kendini. Yamalı Yusuf, kahve ocağının arkasına koştu. Rezil Âdem masanın altına büzüldü. Hüseyin Baltutan baygınlık geçiriyordu.

Kahveci Hacı, dışarı koştu. Kahvenin öteki müşterileri, Hüseyin Baltutan'ın suratına bardakla su serperlerken, Hacı, durumu öğrenmiş, geri döndü:

— Ulan, ne itoğlu it insanlar var şu dünyada, dedi. Halk Partisinin şoförü Muzur Ziya, yandaki yokuştan ciple inmiş de, kontağı kapamış arabada.. Eksozmuş patlıyan.. Tevekkeli Muzur Ziya dememişler hergeleye!

Adnan VELİ

Geçmiş zaman

Ne dostun hatırı var, ne ekmeğin, ne tuzun,
Yazılıyor sadakat vâdi üstüne buzun.
Kafanı yorma işi düşünüp uzun uzun,
Dünya nizamı böyle: Şimdi yıl uğursuzun!
Dedemiz devrindeymiş iyi inançlar meğer,
«Geçmiş zaman olur ki hayali cihan değer!»

* * *

Bu seyahatta kandık gösterişe, yaldıza,
Sonunu düşünmeden hemen gösterdik rıza,
Şoför kaza yapıyor, otomobil ârıza,
Kırkbir buçuk Maşallah aldığımız bu hıza!
Ustam beni azarlar ikaz edersem eğer,
«Geçmiş zaman olur ki hayali cihan değer!»

* * *

Bin çeşit süprüntüyle tıkanmış refah yolu,
Bu follukta çok cevher yumurtlamış eloğlu,
Meydan boş sen de konuş el gibi deli dolu,
Hâlâ yukarılardan iş umar Anadolu!
Beklemekten herkesin yüreğinde bitti fer,
«Geçmiş zaman olur ki hayali cihan değer!»

* * *

Kimi insanın üstü, kiminin ağzı kokar,
Kimi insan vardır ki anadan doğma sakar!
Yarım hocanın vâzı çürük imanı yıkar,
İnşallah dillerini eşek arısı sokar!
Bey şapkasını eğer, uşak boynunu eğer,
«Geçmiş zaman olur ki hayali cihan değer!»

* * *

Huzur çağına ermek olmuyor bize nasip,
«Habibullah» sayılan bilsek ne biçim «kâsip»
Çoğunda boyla kibir mâkûsen mütenasip.
En doğrusu çekilmek selâm sabahı kesip!
Çünkü beş para etmez hepsinde kelle, ciğer,
«Geçmiş zaman olur ki hayali cihan değer!»

* * *

Bizim soyumuzda yok ne Evliya,, ne Nebi,
Ama belli oluyor leb denince leblebi!
Birinin gözü doymaz, birinin dolmaz cebi,
Kimler yaydı ülkeye bu zararlı mezhebi?
Nerde kaldı adamı adam eden o değer?
«Geçmiş zaman olur ki hayali cihan değer!»

Salâhattin KUTLU

Akbaba, okuyucularına bir genç kız takdim ediyor bugün. Adı, kendisi gibi: Cici!

Cici, çağımızın bütün özelliklerini ve bütün güzelliklerini toplamış bir kız.

Biraz hoppadır, biraz uçarıdır. Çevresine metelik vermez. Ama sahiden altın kalpli bir kızdır Cici.

Akbaba'nın 1965 programı yazı, çizgi, roman, resimli roman, polisiye mizah romanı, imza, imza, imza, çok şey var...

Bir tanesi de Cici!

Cici ile Akbaba'nın yılbaşı sayısında tanışacak ve onu sahiden sevecek-siniz.

Akbaba'nın:

1965

Yılbaşı sayısı 28 sahife ilâveli olacaktır.

Sevdiğiniz bütün kalemler ve fırçalar Akbaba'nın yılbaşı sayısı için çalışıyor.

Ankara MEKTUPLARI
Nimet Arzık

Kongre başlıyor

Viyana kongresine «eğlenen» kongre demişler. A.P.'ninki eğlenmiyen kongre olarak geçecek tarihe. Gözü gülümsetecek hiçbir şey yoktu kocca salonda, hiç... Ne sarısından, siyahından, kızılından, pufla kadın başları, ne bayılıp ayılan bir genel sekreter, ne onca sıcaklıkta gezinen parföm kokusu: Çok erkekçe bir kongreydi bi'kere... Gedikoğlu hanım, Ağaoğlu hanım, varsalar bile salonda, pos bıyıkların, efe oturuşluların kalabalığında yok olmuşlardı. Varsalar dedim...

Gazeteciler, ilk saatlerde son derece şikâyetçiydiler: «Yahu bu ne?.. Hiçbir şey olmuyor.. Ne kavga, ne gürültü.. Ne de: «Ya o, ya ben!» Bu ne biçim kongre böyle» diye...

Basın hayal kırıklığına uğradı bu kongrede: Gündeliği 10.000 banknota kiralanmış Büyük Sinemanın salonunda koltuklardan ne koparılabilirse uçuşmuyordu havalarda! Yumruklar inmiyordu «hınk» diye tasarlanmıyan hedeflere!..

A.P.liler, konukluğun kaidelerini biliyorlardı. Sinemanın sahibi C.H.P.liydi. Paralarıyla bile tutmuş olsalar sinemayı, konuk sayılırlardı gene. Yabancının evi yakılıp yıkılmazdı ki durup dururken. Haaa, sinemanın sahibi bir A.P.li olsa, ya!... A.P.'liler henüz sinema sahibi olamamışlardı, beceriksizler!

Eşraf halkası yokluğu!

Lüzumsuz dinleyicilere - yokluktan - yer ayrılmamıştı. Gündeliği 10.000 banknotluk ve 1500 kişilik Büyük Sinemada ancak delegeler için yer vardı, gazeteciler için yer var gibiydi. Zaten etleri butları neydi ki gazetecilerin?.. Bir de Johnson'un şerefine, Johnson'un dostu Demirel'in şerefine gelme bir sürü Amerikalı «görevli» vardı.

Bu dostluk, insanları eğlenmiyen kongrelerin canevine sürükliyecek kadar güçlü diye düşündüm. Yaşasın dostluk, yaşasın bütün dünkü, bugünkü, yarınki, yüreğimizi taze terketmiş, yüreğimize taze girmiş dostluklar!..

Ne mi yapıyorlardı dost Amerikalılar? Eski dost Amerikalılar, bir Demirel'e, bir Bilgiç'e, bir Bilgiç'e, bir Demirel'e bakıyorlardı. Bir de bu iki yüzden dinlenmek için olacak, duvarda Turgut Zaim stilinde boyanmış, örgülü yörük kızlarına! En çok ta duvardaki örgülü yörük kızlarına bakıyorlardı...

C.H.P. Kongreleriyle şu farklar göze çarpıyordu:

Hanımsızlık. Ondan sonra efendim, en önemlisi «eşraf halkası» yoktu bu kongrede. Herkes halktandı, hem de nasıl. Ümmetin önünde sandviç kemiren Bilgiç'ten, Johnson'la dostluğundan ötürü «High Society»den sayılan Demirel'e kadar!

Hoşça kal Halep şehri!

Galiba böyle bir deyim var:
«İşte geldik gidiyoruz»
«Hoşça kal Halep şehri!»

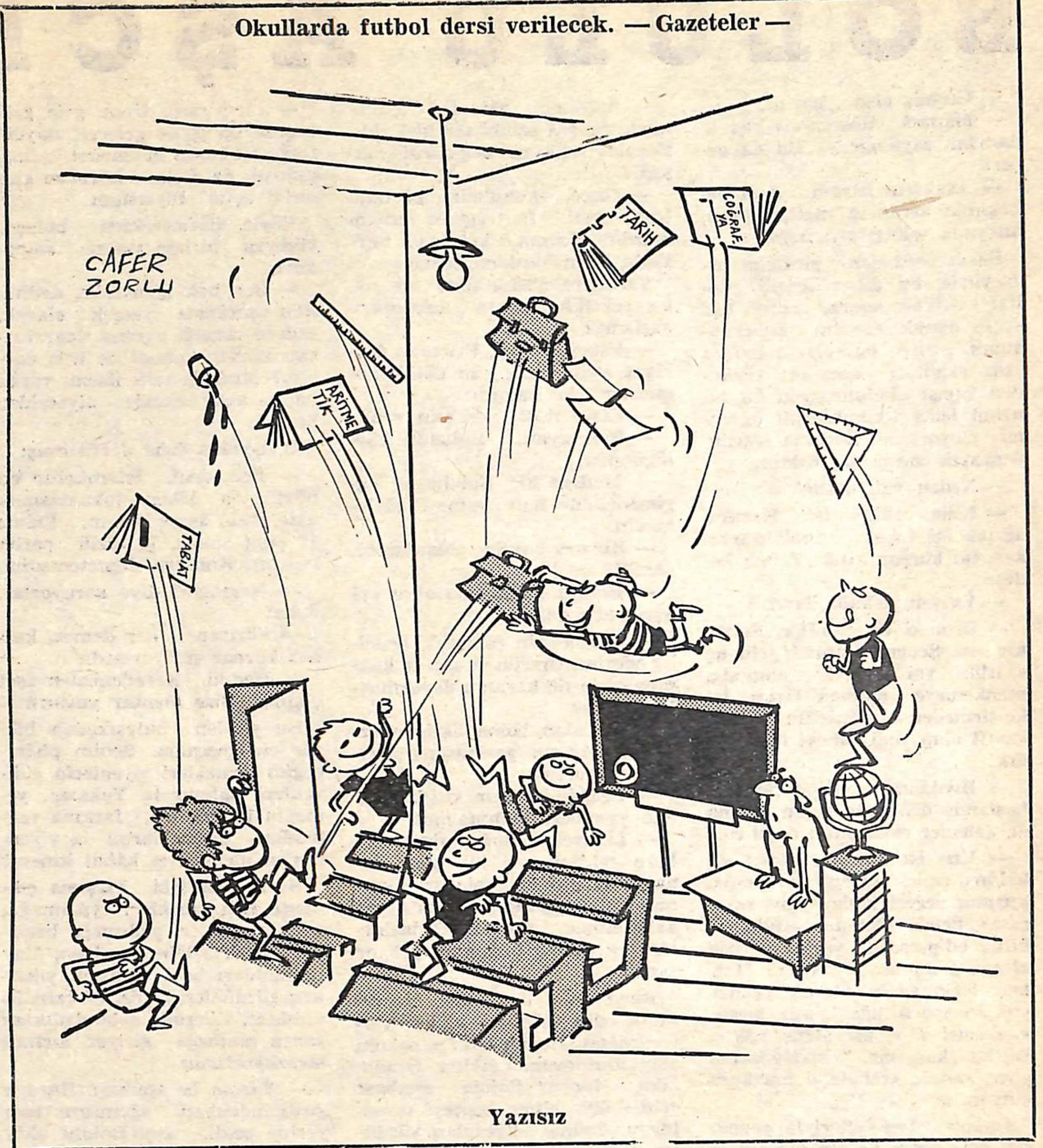
Kongrenin özeti de galiba bu deyimdi. Mardinli bir delege başını sallıya sallıya bunu beyan etti:

— «Yeni bir şey öğrenmedik. Gazetelerden izlediğimizle kaldık. İşte geldik, gidiyoruz...» Hoşça kal Ankara şehri! Sen de saf kardaşım, güle güle yerine yurduna git. Ne bekliyordun yenilik olarak? Seneler senesi o partinin olsun, bu partinin olsun hiç kongre yüzü görmedin mi?... Yüz, hep ayni yüzdür. Tıpkı feleğin yüzü gibi.

Tam özetlemeği başka bir delege yaptı: :

— «27 sene Halk Partisine hizmet ettim. Bu partinin de ondan geri kalan yeri yokmuş!»

Şükür yok! Yok olduğunu iktidarda da ispat edecek. Fakat, sen sevgili yepyeni A.P.lim, epeski C.H.P.'lim, nasıl 27 sene beraber yaşadığını terkedebiliyorsun, ister parti ola, ister eşin ola, ister sevgilin ola!..

Yazısız

Kazadan bir adam fırladı!

Sinemanın önü mahşerdi. Kalabalık yarı perdelenmiş bir filim afişinin altına birikmişti: «Lüks kadınlar!..» Tesadüf bu ya, biraz ileride, bir C.H.P.'li milletvekili grubu çene atıyordu. Büyük Sinemaya yaklaşınca, ateşe yaklaşmış gibi âni çarklar yaparak.

— «Muhakkak Bilgiç kazanacak. Çünkü harcıya harcıya bile prestijini tüketmedi!»

Ay demek böyle. İnsan harcıya harcıya prestijini tüketemezse, vezir olur! Amma bu durmadan harcanan prestij (onlar öyle diyorlar) nasıl bunca birikmiş ki?..

— «Efendim, Bilgiç, realiteleri bilen adamdır, öbürüne kıyaslanırsa. Evet bu parti çıplak ayaklıların partisidir. Yani kültür bakımından çıplak ayaklıların! (acaba kültür bakımından sağlam pençeliler nasıl oluyor ve nerde bulunuyor?..) C.H.P. akıllı olsa... Ah, akıllı olsa!..

Sonunu duyamadım. N'olurmuş akıllı olsa ki, bilmem... Ama C.H.P.li milletvekilleri, geç te olsa aklın lüzumunu duymaya başlamışlardı!

Büyük Sinemanın önü bir türlü tenhalaşmıyordu. «Demirel, Bilgiç, Bilgiç, Demirel, valla billâ o ondan daha az tehlikeli, yooo bu ondan daha az tehlikeli!..»

Toplum işte kendisine bu kıstasla kurtarıcı seçiyordu.

Gene biraz ötede bir C.H.P.li miletvekili anlatıyordu:

«Ben doktorlukta kalmadım, çünkü doktorluk mebusluktan daha üzücüydü. İnsan hastalara yardım edemiyor istediği gibi...»

Oh, oh, ne mutluymuşuz milletçe! Oh, oh, millete istedikleri gibi yardım ediyorlarmış şimdi.. Oh, ohhhh!..

Bu ara, sinemanın kapısından biri fırladı buram buram: Afrikalı yam yam kazanından fırlarcasına... Sesi, nemli karanlık içinde dumanlanıyordu:

— Demirel.. Demirel.. Demirel!..

Dışında bunlar oluyordu kongrenin, artık içinde ne olduğunu merak etmedim ve gecenin nemli, dost, yatıştırıcılığına daldım.

Metafizik aşk!

Bir büyük elçi âşık olur. Ama şu arada dünya ateşe yanarmış. Yanar yanar... Aşk güzel şey... Aşk ilham verici şey... Basar mektubu, sopa basar gibi göynünün sultanesine! Ah ah bu «yazganlık»... Ağızla söylenen sır bile ele veriliyor. Yazıyla verilen sır, sır kalır mı ki?...

Şöyle bir cümle kullanmışmış nağmelerinin birinde:

«Sana karşı aşkım metafiziktir»...

Biri sordu:

— «Ben plâtoniğini bilirdim. Bu metafizik aşk ne demek acep»?...

— «Herhalde büyük elçilere mahsus bir aşk olacak. Koskoca büyükelçi bizler gibi düpedüz sevdalanamaz ya...»

Bir okuyucuma cevap:

Biiir, iki, üç... insan ayni cinsten şikâyetlere maruz kalınca, kahırlanıyor... Bu üçüncü mektup oldu, serzeniş mektubu...

Özeti şu: «Neden her konuyu hafife alıyorsunuz?»

Diyebilirim kiii... Akbaba bir mizah dergisi... Bir mizah dergisinde drama kaçamam yazılarımda... demiyeceğim bunu...

Kestirmeden cevap vereceğim:

— «Neden mi her konuyu hafife alıyorum?.. Ölesiye kahırlanmamak için!»

Bu içten açıklama yeter değil mi okurlarım?

Nimet ARZIK

BOLULU AŞÇI

— Geçmiş olsun, beyim.

— Mapusa düşmeyen kişi adamdan sayılmaz... Bu da geçer!

— Avukatın haram yiyenine, hâkimin avradına rastlamazsan, on yılda yakayı sıyırırsın.

Basın suçundan girdiğim cezaevinde, bu tatsız teselli günleri geçtikten sonra, orada tek suçlu olarak benim bulunduğumu, geriye kalanların sadece «Bir cahillik» etmeleri yüzünden kapısı bulunmayan bu binanın içine tıkıldıklarını öğrenmiş oluyordum. Soruma hepsinden aynı cevabı alıyordum:

— Neden yatıyorsun?

— Hiiç, cahillik işte. Karının ağzına iki tokat atmak dururken, iki kurşun attık. Yallah kodese...

— Ya sen, sakallı dayı?

— Bizimki de cahillik. Sınırımı aştı. Şehere gitmek için üç saatlik yol tepmek, abukata, mahkemeye çıkmak lâzım. İşi kestirmeden halledelim dirken, kaatil olup yedi seneyi kabakladık..

— Bıyıkları yeni terlemeye başlamış delikanlı, senin başına da gelenler cahillikten değil mi?

— Kızı istettim. Babası: «O baldırı çıplak oğlan avucuma, kızımın değeri kadar para sayamaz», demiş. Biz de tuttuk, cahillik edip, para yerine herifin alnına kurşunları saydık.. Mahkemelerin suçlu olarak yakalayıp, içeriye tıktığı, kaatil, hırsız, yankesici diye bir şahıs yoktu. Bütün kararlar, anlattıklarına göre, sadece «cehalet»i mahkûm ediyordu.

Önüme titrek elleriyle yemek tabağını süren Bolulu Hüseyine:

— Aşçıbaşı, yatanlar içinde böyle zanaat sahibi tek kişi yok. Cehalet kılık mı değiştirdi yoksam?

— Önce, kokuludan bi tane tosla, dedi. Ben cıgara kullanmazdım. Amma o koku yok mu? Tıpkı Zeynebimkine benziyo...

Verdiğim Çamlıcadan bir nefes çektikten sonra anlatmaya başladı:

— Esker olunca, Ezircana sevkiyat ettiler. Bir gün bölük komutanı beni çağırdı:

— Ulan, dedi, nerelisin sen?

— Boluluyum. Bolunun köylüğünden.

— Madem ki Bolulusun, bugünedek ne halt etmeye söylemedin.

— Kusura bakma, gomutanım, cahillik...

— Bolulu olduğuna göre eyi aşçısındır da.

— Ben köyde çobanlık, bedellik ederim. Ömrümde aşçı dükkânına girip de karnımı doyurmuşluğum yok.

— Sus ulan, lâübalilik istemez. Şimcik Alayın gazinosuna aşçıbaşı gideceksin.

— Pişirdiğim yemeği kediler bile yiyemez, komutanım!

— Lâf yok... Doğru alaya. Askere geldiniz mi ilk işiniz zanaatınızı gizlemek oluyor. Akşama kadar güneşin altında yat kalk etmek, mutbakta pineklemekten daha kolay mı geliyor sana?

Biraz daha üstelesem, bir cahillik edip, işi daha kötüye vardıracağım. Boyun büküp, soluğu alay gazinosunda aldım. Oradakiler «Menşur Bolulu aşçıbaşı geldi» diye elime kepçeyi tutuşturup, önüme kazanları sürdüler. İçimden:

— Ülen garip Üsen, gele gele başına bu iş de gelecek miydi? Doğacak başka melmeket kalmadımıydı da, Boluda körolası gözlerini açtın? Diyordum..

Böyle düşünerekten bulaşık yıkayan birinin yanına sokuldum:

— Beri bak, hemşerim, dedim. Ben ömrümde yemek olarak, sadece ekmeği ayrana doğramasını bilri.m Şimdi ne halt edeyim? Mutbağı terk itsem, vatan haini, asger kaçağı diyecekler bana...

O, benden daha dertli imiş:

— Ben, dedi, İstambolun en böyük, en löküs lokantasında usta iken, asger oldum. Yalnız 42 çeşit salata, 70 türlü çorba bilirim. Kimseye diğnetemedim.

— Nerelisin? diye soruyorlar, daha:

— Sürmene... der demez, kurnaz kurnaz gülüyorlardı:

— Hediiii, Karadenizden aşçı çıkmaz. Bize mantar yutturma!

Bu yüzden bulaşıkçılığı bile zor ele geçirdim. Benim pişireceğim yemekleri yiyenlerin eldivenleri bulunmalı. Yoksam, yemeğin lezzetinden, farkına varmadan, parmaklarını da yiyenlerden mensuliyet kabul itmem!

Herif hızır gibi karşıma çıkmıştı. Ben tabakları yıkamağa, o da yemekleri pişirmeğe başladı. Kaç defa löbetji subayı, Alay kumandanı beni bulaşık yıkarken gördükleri halde, işi çakallamadılar. Ellerini sabunladıktan sonra mutbağa giriyor, sırtımı sıvazlıyorlardı:

— Yaşşşa be aşçıbaşı. Buraya girdiğindenberi ağzımızın tadı yerine geldi. Aşçı Bolulu oldu mu iş denişiyor.

Terhis olana kadar dalgayı çaktırmadık.

Teskereyi alınca, Sürmeneliden epeyce yemek öğrenmiştim. İşin içinde Bolululuk da olduktan kelli, köyde kim durur gayri. Tuttuk bi cahillik daha edip, şeherde lokanta açtık. Sen bir çoban parçasısın, esnaflık neyine? İşler fena gitmiyordu. Geçinip gidiyordum. Günün birinde lokantaya 3—4 tane kravatlı bey geldi. İçlerinde en kalantor olanı:

— Yemeklerin yanına, löküs salata isterim, dedi. Sürmenelinin öğrettiği Rus salatasını alayıp, pullayıp, masasına oturttum.

— Kaldır bu çoban salatasını, dedi, esnaf olsan, müşterinin kılığına göre yemek korsun. Ben dağlı değilim.

Ama ben de eski görgüsüz çoban değildim artık.

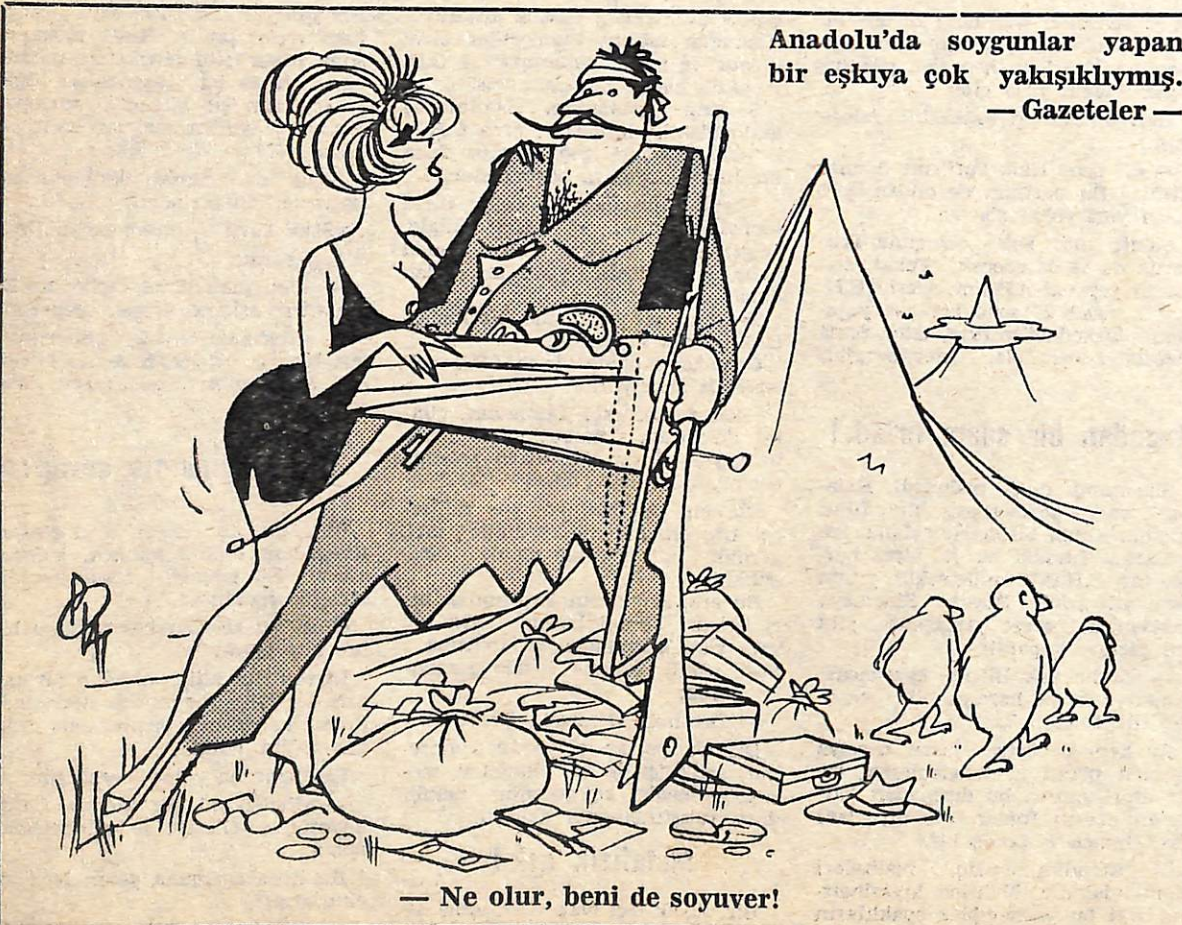
— Bu Rus salatasıdır, dedim. Kibarlık taslamadan önce, çatalına aldığın malın ismini öğren.

O çoban, dedi, ben Rus diye direttim. Usta aşçı olmuşsun kaç para eder, cahil olduktan sonra. İş karakola süriüklendi. Karakolda herif, salatayı ortadan yok edip de, beni Rus ile karşı karşıya bırakmadı mı!.. Bende o zaman şafak attı. Yanındaki arkadaşları da komsere:

— Aşçı ille Rus dedi, başka kelâm etmedi, deyiverince, bizim kavga salatadan çıkıp, siyasete doğru yöneliverdi.

— Ver şu kokuludan bi tane daha. Köyde yolumu gözleyen Zeynepten nettup aldım: Önce mahsus selâm iderim, diyo, bir abukat buldum. Koca öküzü satıp parasını avucuna saydımmıydı, iş tamam. Mahkemede Rusun yanına salatayı da kodurtup, seni damdan kurtaracak.. Bir cahilik edip de, mapusaneden filar edeyim deme...

Burhan ESEN

Anadolu'da soygunlar yapan bir eşkıya çok yakışıklıymış.
— Gazeteler —

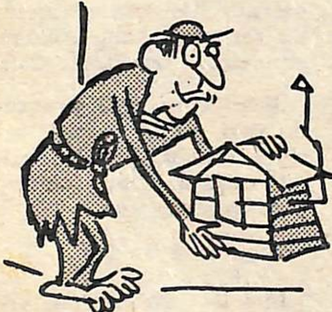
— Ne olur, beni de soyuver!

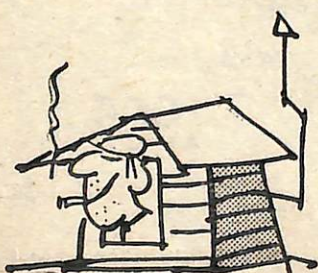

Zavallı Necdet!

ZAMAN zaman Akbaba'da hicivleri ve mizah şiirleri çıkmış olan şair Necdet Atılgan ölmüş!.. İnanılması ne zor bir gerçek!

Bu satırları, soyadı gibi atılgan bir hiciv şairimizi kaybetmenin acısı içinde yazıyorum.

Necdet, koşma tarzındaki şiirleriyle hece veznini iyi kullanan şairlerimizdendi. Mizah ve hicivde ise hem aruzu kullanmıştır, hem heceyi... Altmışına yaklaşan yaşına ve şişman denebilecek vücuduna bakmaksızın, o, hâlâ genç olmanın, hareketli olmanın şevki içindeydi. Hele tatlı mizahı, acı hicvi ile herkesin ilgisini canlı ve uyanık tutar, dosta, düşmana kendini sevdirirdi.

Hiç dinmiyen bir ilham bolluğu içinde hayatının son gününe, son dakikasına kadar sanat heyecanını kaybetmiyen Necdet'in, şiirimizde ve hiciv alanında daima hatırlanması gereken bir yeri bulunduğuna inanıyorum.

Şu bir tek koşması bile onun ne kadar içli bir şair olduğunu gösterir:

Koşma

Önünde diz çöküp ona içimi
Açmak istiyorum, açamıyorum.
Yanıp yakılırım diyerek, ondan
Kaçmak istiyorum, kaçamıyorum!

* * *

Bu sevdayla gönlüm Viranbağ gibi,
Hicran hastasıyım, derdim dağ gibi,
Ateş-i aşkımı bir çerağ gibi
Saçmak istiyorum, saçamıyorum.

* * *

Feleğin yıkmalı meyhanesini,
Taşlara çalmalı peymanesini,
Mihman olmak için, dost hanesini
Açmak istiyorum açamıyorum!

* * *

Bir şaşkına döndüm, bilmem nideyim?
Halimi kimlere ayan edeyim?
Bir başka diyara uçup gideyim,
Uçmak istiyorum, uçamıyorum!

Hicivlerine gelince: O da büyük pirimiz Eşref'ten feyzalmıştır. Bunların bazıları yayınlanamaz. Öylesine açık saçık şeylerdir. Bazıları da «Zülf-ü yare» dokunur. Galiba bundan dolayı ağzı yanmış olacak ki şöyle diyor:

Nerden eserse essin, rûzigâre dokunma,
Yar zülfüne dokun da, zülf-ü yâre dokunma!

O, böyle söyler ama, yeri gelince huyundan vazgeçmez, tekrar kaleme sarılır. Sonra yazdıklarını en yakın dostlarına okur, kendisi de uzun uzun gülerdi!

İstanbul Belediye Başkanlığını fahri olarak yapmak istiyenlerin müracaatta bulundukların işitmiştir. Bir gün elinde bir dörtlükle gelir:

Niye ücret veririz Başkana bilmem, şaşarım,
Beldenin bütçesi yıllardır açıkken, darken?
Hiç akıl kârı değil, gayret-i milliye ile
Parasız hizmete istekli olanlar varken!

Vaktile vazife gördüğü Bucağa bağlı bir ilçede Sinan isminde bir tanıdığı, onun şiirleri için: «Beni tatmin etmiyor» demiş. Şair, onu, aynı ilçede Râfi Bey adında iri kıyım birisine havale eder:

Yeri geldikçe gıyabımda Sinan Bey der imiş:
«Beni tatmine onun kudreti gelmez kâfi!»
İtiraf etmeliyim, ben onu tatmin edemem,
Yapsa yapsa bunu ancak yapar üstat Râfi!

Bu keskin kalemin yumuşacık, ipek bir kalbi vardı. Bir güzel şiir okunurken, bir duygulu beste söylenirken, kaç kere gözlerinin bulutlandığını görmüşümdür.

Aruzun tellerinden kopmuş şu tek mısra bile, onun ne ince bir gönül adamı olduğunu gösterir:

Ekmekle oynamak ne demektir, bilir misin?

Necdet Atılgan'ın bütün ömrü Anadoluda, bucak müdürlüklerinde geçmiştir. Son vazifesi de buydu. Arnavutköy bucak müdürlüğü..

Onbeş gün kadar önce, Akbaba'ya son uğrayışında, arkadaşlara, acı acı gülerek:

— Talihe bakın talihe, demiş... Kuruçeşmeye döndükten sonra Akıntıburnuna geldik!

Gözlerim yaş içinde onu anarken, hatırıma, bütün bizden önceki kuşağı ağlatmış bir romanın adı geldi kalemimin diline: Zavallı Necdet!

Hamdi AKALIN

— **Nihayet bizim Alicik de huzura kavuştu!**

PAZARTESİ :

Milliyet yazıyor:

«Melen'e göre 1965, talihli yıl olacak»

Niçin talihli olacak, neden talihli olacak, nasıl talihli olacak? Orası pek belirli değil...

Zannederiz ki bu iyimserlik gizli bir remile dayanıyor...

1965'in rakamlarına teker teker bakınız:

«Bir» «Dokuz» daha «On».. Altı» daha «On altı».. «Beş» daha «Yirmi bir»..

Yirmi biri üçe bölün «Yedi» çıkar. Yedi ise remilde uğurlu rakamdır.

Herhalde Maliye Bakanının 1965'i uğurlu sayması buna dayanıyor!

SALI :

Kıbrıs'ta bulundukları sırada «Türklere silâh ve yiyecek kaçırdıkları için başları belâya giren iki İsveçli subaya iki kanarya gönderecekmişiz.

Bu bir çift kanarya Türk demokrasisindeki belli başlı iki partiyi temsil ediyor olmalı...

Gerçekten de bizim demokrasimizin olsun, partilerimizin olsun, siyasîlerimizin olsun kuşa benzer bir tarafları vardır.

Ancak bu kuş kanarya değil Nasreddin Hoca'nın kuşudur.

ÇARŞAMBA :

Bir A.P. mebusu ile bir vali, polis okulunda okuyan bir öğrenciye ahlâk dışı teklifte bulunmuşlar.

Bu başlığı görünce ilk aklımıza şu geldi; acaba birini göstererek:

— Bir punduna getir de git şu adamı yakalayıp karakola götür ve ıslat mı. dediler.

Kızdıkları bir zavallının peşine mi salmak istediler?

Sinirlendikleri biri için jurnal mı yazmasını istediler?

Havadisi okuyunca öğrendik ki A.P.'li milletvekili ile vali polis adayından çok daha özel bir şey istemişler...

Ve birden uyandık. Şayet bizim aklımıza gelen teklifler yapılsaydı, bu olay gazetelere «Ahlâk dışı teklif» olarak geçmezdi.

Malûm ya bizi memlekette insanların hiçbir şekilde güvenliği, polisin namus diye önem verdiği yeri kadar bile değerli değildir.

PERŞEMBE :

Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Mehmet Ali Aybar:

— Demokrasimiz, ciddî tehlikelerle karşı karşıya, demiş.

Olamaz.

Tehlike'nin de kendisine göre bir asaleti vardır. Gayri ciddî şeylerin üstüne doğru gelip de karşı karşıya kaldığı zaman ciddî olmıya ihtiyaç duyamaz.

Onun için bizim demokrasimiz de, karşısındaki tehlikeler de daima gayri ciddî olarak yüzyüze sırıtıp sırıtıp dururlar.

Dünyanın halimize kahkahayla gülmesi bundandır.

CUMA :

Tekirdağ valisine izin verilmiş.

Gazeteler yazmıyor ama galiba kendisine özel olarak polislerden fazla bir şey istememesi de ayrıca ikaz yollu bildirilmiş.

CUMARTESİ :

Bir sosyete kadını ev soymaktan sanık.

İmkânı yok sosyete kadını değildir o.

Bu çeşit isnatlarla sosyeteyi töhmet altında bırakmamalı...

Sosyete kadını soymaz, soyunur!

PAZAR :

Çok zengin kişiler arasında fikir alanında da kendisini göstermeye özenenler çıkıyor ve bazı yayınlar yapıyorlarmış ama bu yayınlar tutmuyormuş.

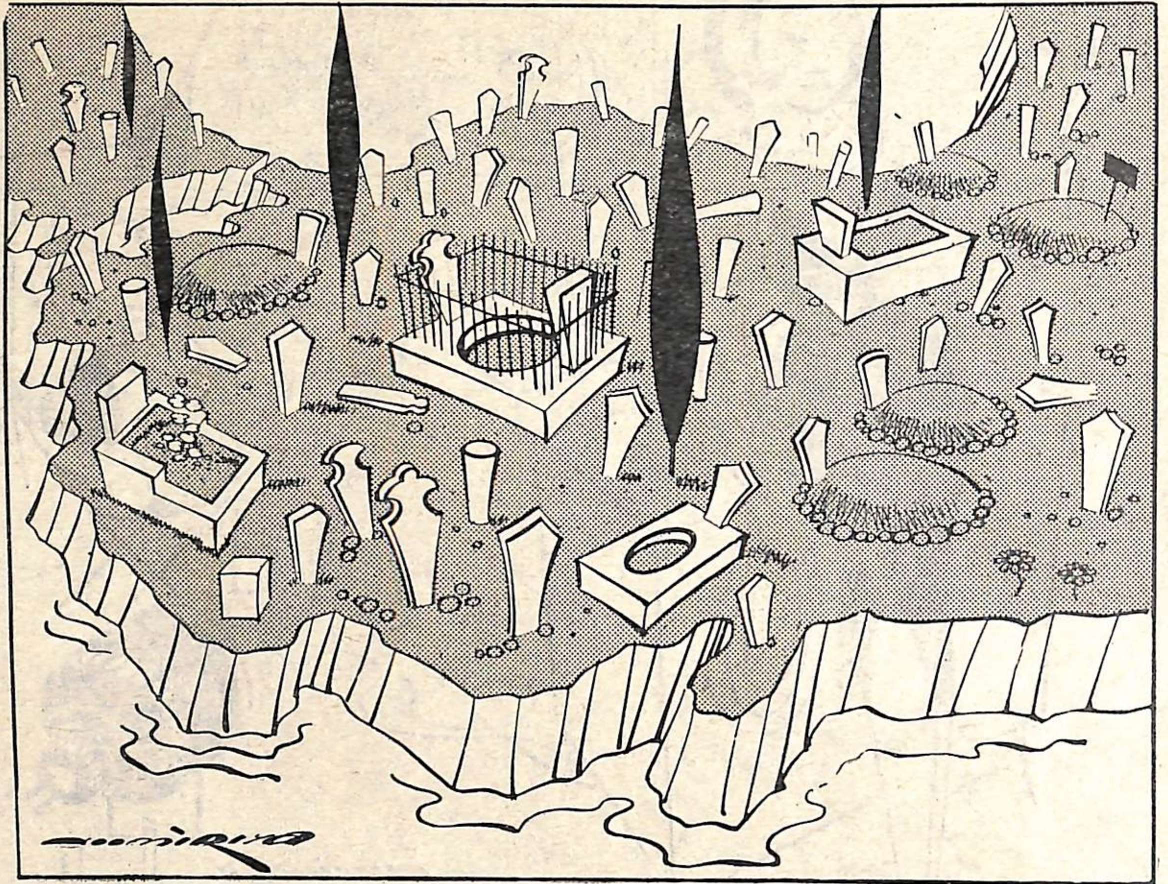
Bir yazar:

— Para fikir sahibi olmıya yetmez, diye yazıyor.

Evet ama:

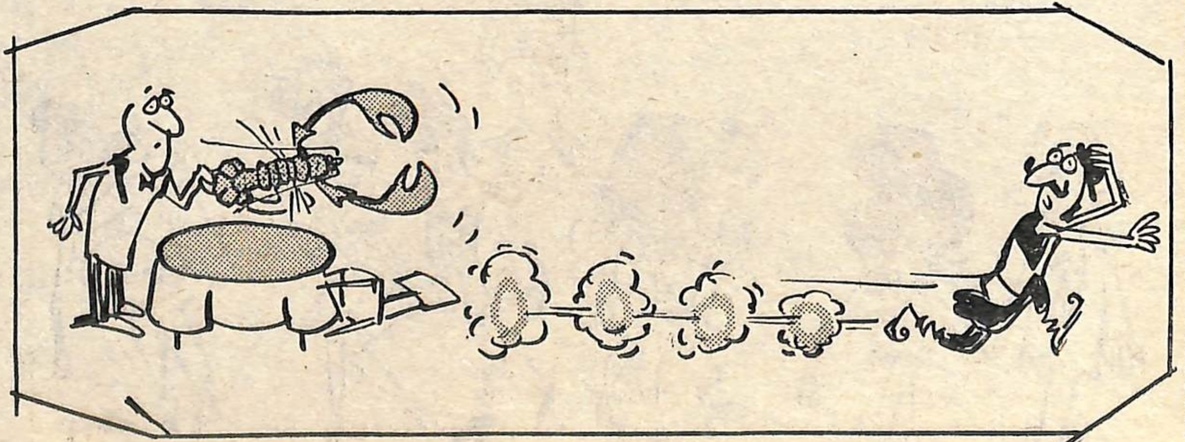
— Fikir sahibi olmak da, para sahibi olmıya yetmiyor.

Sağlık Bakanı Kemal Demirel: «Türkiye'de her yıl 10 bin anne ölüyor» dedi. (Gazeteler)

Anadolu!

Yazısız

— İyi artist, ama çok pahalıya satıyor kendini.. Son filmi için on bono, yirmi çek, beş lira da peşin para verdim!

KUR!

Anadan doğma bir körün gözleri, başarılı geçen bir ameliyattan sonra açılmıştı. Sargılarını çözen hemşire işini bitirdikten sonra sordu:

— Nasıl, beni görebiliyor musunuz?.

Adam baktı ve gülümsedi:

— Teşekkür ederim, görüyorum... Ve şimdiye kadar gördüğüm kadınların en güzeli sizsiniz!..

* * *

NE DİNLİYORSUN

Devrin en meşhur piyanistinin konseriydi. Sanatkârın bir hayranı, ön sırada kendinden geçmiş dinlerken arkasında oturan bir karı-koca durmadan konuşup hafif seslerle gülüşüyorlardı. Bir ara dayanamayıp döndü:

— Bir şey anlaşılmıyor, dedi.

Beriki kaşlarını çatarak kalın bir sesle:

— Allah Allah, diye söylendi, karıma söylediklerim sizi alâkadar eder mi?..

* * *

Hergün perşembe

Adamın birini çıldırdığı için tımarhaneye kapatmışlardı. Yataktan kalktığı her günün perşembe olduğunu söylüyordu. Doktor onun bu haline şaşarak sordu:

— Niçin her günün perşembe olduğunu söylüyorsunuz?

Deli, gülümsedi.

— Karım, her perşembe beni yalnız bırakır ve annesine giderdi. Şimdi bakıyorum, karım ortalarda yok. Demek ki bugün perşembe!..

İPİN UCUNDA...

Hapishaneden yeni çıkmış, arkadaşına niçin mahkûm olduğunu anlatıyordu:

— Doğrusu çok az şey yaptım, böyle aylarca hapsedilmek için ortada bir sebep yok...

— Nasıl bir şey?

— Canım, yerde bir ip gördüm, eğilip aldım...

— Sahi bu kadarcık mı?

— Şey... Aksilik bu ya, ipin ucunda bir inek bağlıymış!

* * *

Hiç düşünmemiş...

Arkadaşı sordu:

— İkiz kardeşlerle evlendin, karını baldızından nasıl ayırdediyorsun?

Beriki cevap verdi:

— A, sahi... Bak hiç düşünmemiştim...

— Anlaşılan Tanrı beni tek yaratmış!..

Zor

Çok yorgunum, uykusuzum,
Karyolama uzanmak zor.
Nerde kaldın yine kuzum?
Beklemek zor aranmak zor,
Bulamayıp kıvranmak zor.

* * *

Daldım sessiz bir akşama,
Karanlıklar sindi cama.
Bu ev benim evim ama
Alışmak zor, barınmak zor,
Alışmayıp kıvranmak zor.

* * *

Son vermiyor gün çileme.
Gel de bahta diş bileme!
O hayalden bu âleme
Birden bire taşınmak zor,
Taşınırken kıvranmak zor.

* * *

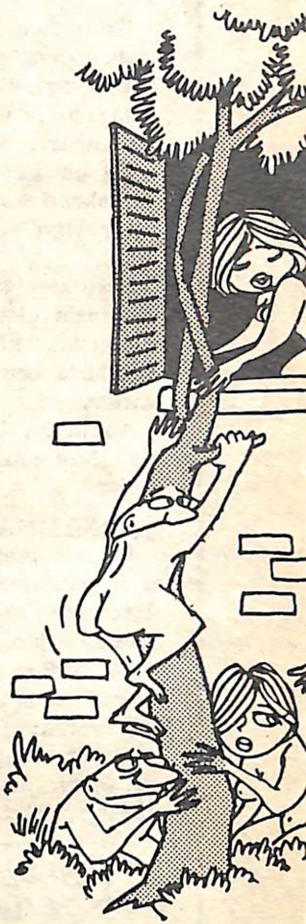
İş ters gitti günden güne.
Mahkûm muyuz hep sürgüne?
Şarap içip üç öğüne
Serhoş serhoş sallanmak zor,
Sallanarak kıvranmak zor.

* * *

Yakın deriz, ırak geçer.
Kele şimşir tarak geçer.
Dostlar senle matrak geçer.
Aldanırsın aldanmak zor,
Aldanarak kıvranmak zor.

* * *

Turizmi teşvik için otellere bas

— Korkmayın p

Dedikoducu

Kadın çalan telefonu yerinden ald
— Ah Şükrancığım sen misin?.. Sa
maz hayretinden donup kalacaksın.
— Şeyy.. Ben Şükran değilim ki...
— Yok canım, sahi mi?... Peki am

Boğu

Arkadaşını ziyarete gitmişti. Kapıyı
— Ne o, jimnastik mi yapıyorsun,
Beriki, bıkkın, cevap verdi:
— Alay edilecek zaman değil: haya
Arkadaşı gülerek cevap verdi:
— Canım, kendini asmak isteyen
Tavandaki içini çekerek söylendi:
— Denedim ama, az daha boğuluy

şler

Sevdik yaşı geçiğini.
Bulduk insanın çiğini.
Yedik kader dipçiğini.
Bile bile taşlanmak zor,
Taşlanıp ta kıvranmak zor.

* * *

Unuttuk devri, mekânı,
Kapanmış vefa dükkânı.
Para gibi bir imkânı
Elde edip kullanmak zor,
Müflis olup kıvranmak zor.

* * *

Şuna değmiş, buna değmiş.
Geç keşfettim sebep neymiş:
Eğer cepte harçlık «Mafiş»
Aşkta bir hak savunmak zor,
Aşksız kalıp kıvranmak zor.

* * *

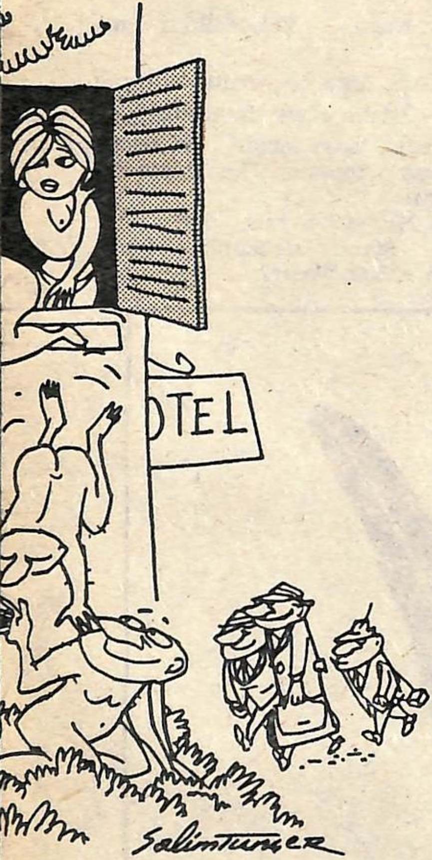
Genç değilsen zorun neye?
Yaşlı benzer bir keneye.
Şöylesine bir sineye
«Kekâh!» diye yaslanmak zor,
Yutkunarak kıvranmak zor.

* * *

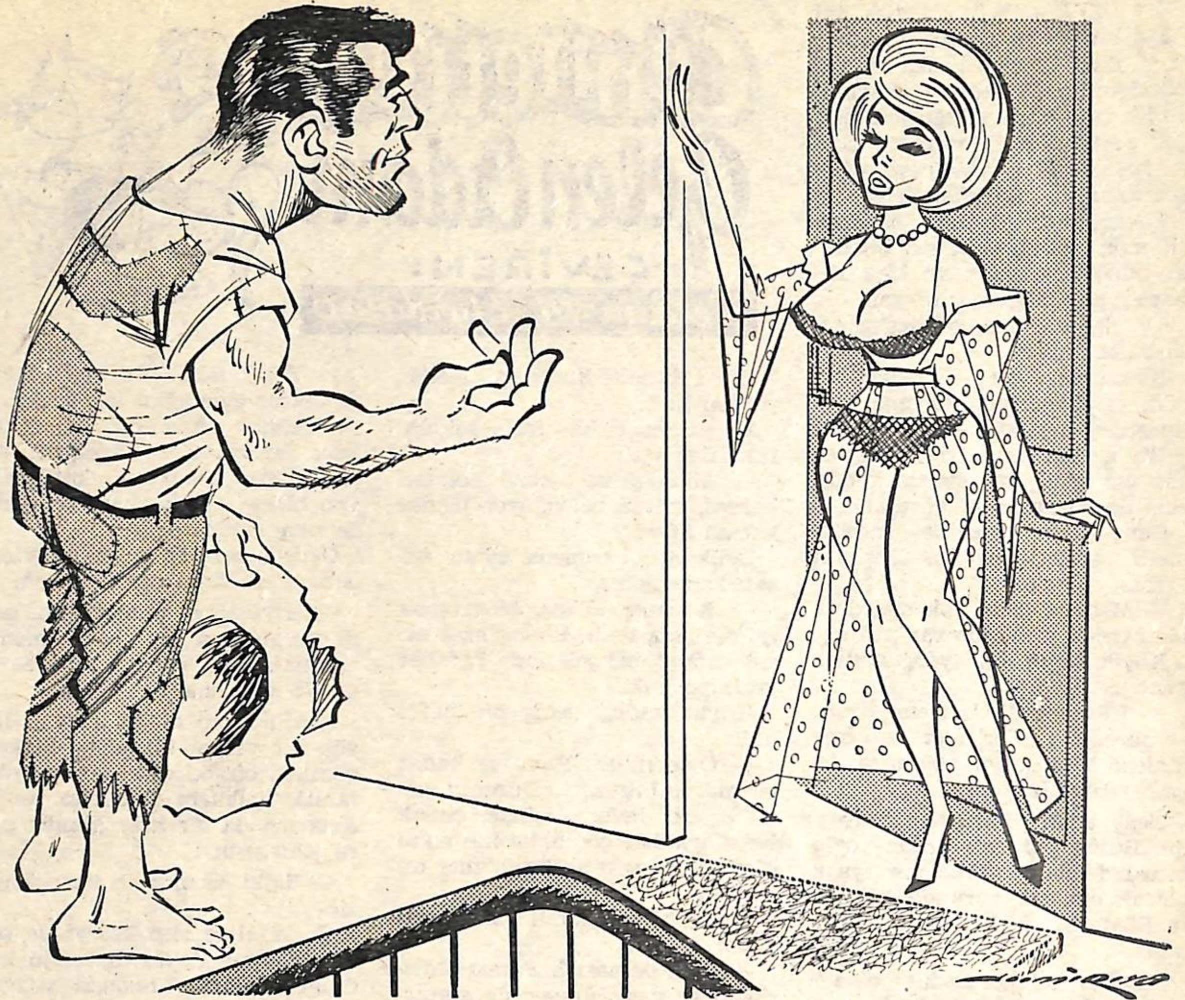
Sevda değil bir tütsü bu.
İyisi bu, kötüsü bu.
Gönüllerin ütüsü bu.
Kırktan sonra uslanmak zor,
Ümit kesip kıvranmak zor.

Salâhattin KUTLU

ar yapılmayacak. — Gazeteler —

ler değil, turistler!

— Açım... Susuzum... Çıplağım... Bekârım!.. Merhamet bayan!

ACABA?

Birinci adam:
— Sizi bir yerden gözüm ısırıyor, acaba Viyana'da bulundunuz mu?
İkinci adam:
— Hayır, bir yanlışlık olacak, Viyana'ya hiç gitmedim!
Birinci adam:
— Ben de, öyleyse başka iki insan olacak!...

* * *

KİMMİŞ?

Aslan balta girmemiş ormanda gururla dolaşırken karşısına çıkan bir kaplana sormuş:
— Söyle bakalım, buranın kralı kim?
Kaplan, mütevazı:
— Sizsiniz efendim, diye cevap vermiş.
Aslan, memnun gezmesine devam etmiş. O ara bir fil görmüş, ona da aynı suali sormuş. Fil hiç sesini çıkarmadan hortumu ile aslanı belinden kavrayıp birkaç kere havada salladıktan sonra yere fırlatmış. Aslan doğrulup yelesini silkeledikten sonra:
— Canım, demiş, senden nezaketle bir şey sordum. Cevabını bilmiyorsan bu kadar kaba hareket etmeğe ne lüzum var...

ÇARE

Yeni çırak dolaptaki gri pudra şişesini görerek eczacıya sorar:
— Bunu ne istedikleri zaman vereceğim?
— Bu, diye eczacı cevap verir, reçetede doktorun yazısı okunmadığı zaman işe yarar...

YARDIM

Adamın biri, karısını başka birinin kolları arasında yakalayınca çileden çıkar.
— Bana ihanet haa?. Bu ne alçaklık, bu ne vicdansızlık, bu ne...
Kadın şaşkınca kekeler.
— Fakat kocacığım, bu kadar sinirlenecek ne var?.. Bu bey sadece senin baba olabilmen için bize yardım ediyor!..

* * *

YALNIZ SENİ

Genç kız nişanlısına sordu:
— Güzellik mi, yoksa akıl mı senin için daha önemlidir?
Genç adam sualin nereye dayanacağını anlamıştı.
— Canım, diye cevap verdi, ben yalnız seni seviyorum!

un üzüntüsü

eyecanlı bir kadın sesi şöyle diyordu:
yle müthiş bir haberim var ki, duyar duy-

n şimdi o müthiş haberi kime söyleyim?

ma için

ca kendini kolundan asmış olduğunu gördü:
sordu.

ymiyorum, kendimi astım...

undan asar...

m!

— Orada ıslanmayın, gelin kızlar şemsiyemin altında ıslanın, sevaptır!

Cennetten Gelen Adam

ÇEVİREN: Selâmi M. Yurdatap

GÜZEL olduğu kadar saf bir kadındı. Doğup büyüdüğü köyden başka bir yer bilmiyordu. İlk kocası zengindi ve ilk göz ağrısı olduğu için onu çok seviyordu. Ölümünden sonra başkası ile evlenmeyeceğine söz vermişti kendi kendisine...

Fakat köyün çapkın erkekleri, onun gibi güzel ve saf bir dulu rahat bırakırlar mı hiç? Nihayet, peşinden ayrılmayan bir çiftçi ile evlenmekten başka çare bulamamıştı.

Kocasının evde olmadığı bir gün, yol kenarında durmuş, gelip geçeni seyrediyordu.

Bir aralık, üstü başı perişan, kan ter içinde bir gencin kendisine doğru geldiğini gördü.

Genç adam, yüzüne merhametli gözlerle bakan, kadının yanına çökerken:

— Madam, dedi, çok susadım, bir bardak şarabınız var mı?

Köylü kadın, bu yorgun delikanlıya:

— Elbet, dedi, buyrun, bizim ev şuracıkta.. Yer, içer ve biraz dinlendikten sonra yolunuza devam edersiniz...

Genç adam, Paris'ten geliyordu. Bütün parasını orada yeyip bitirdiği için kasabasına yaya olarak dönmek zorunda kalmıştı. Böyle bir teklif canına minnetti.

Elinden geldiği kadar misafirini ağırlayan köylü kadın, yemek arasında sordu:

— Nereden geliyorsun delikanlı?

Genç adam içini çekerek:

— Cennetten geliyorum, dedi, cennetten, Paris'ten!

Kadının gözleri sevinçle parladı:

— Cennetten mi?.. Geçen sene ölen rahmetli kocamın gittiği yerden ha?..

Ve yanına daha fazla sokularak ilâve etti:

— Allahaşkına bana ondan bahset, orada ne yapıyor benim kocam Moris?

Delikanlı, karşısına çıkan fırsatı kaçırmadı:

— Kocanız Mösyö Moris çok iyi madam, dedi. Birkaç saat evvel cennet bahçelerinde beraber geziniyorduk...

Köylü kadın, geniş bir nefes aldı:

— Öyle miii?.. Buna ne kadar sevindim bilsen!.. Durumu nasıl?... Bir kefen içinde, çıplak bu dünyadan göç etmesine mâni olmadığım için acaba kızmış mı bana?..

Açıkgöz delikanlı kaşlarını çattı:

— Hem de nasıl?.. Parası olmadığı için yeni bir şey de alamamış... Titriyor zavallı!..

Kadın, büyük bir günah işlemiş gibi başını önüne eğdi:

— Evet, o hususta kabahatliyim... Çok kabahatli!

Ve elini delikanlının omuzuna koyarak ilâve etti:

— Söyle arslanım, cennete bir daha gidecek misin?

Delikanlı başını salladı:

— Tabii, tabii.. Bu hafta içinde tekrar gideceğim madam!..

— Güzel kardeşim, ne olur, bana bir iyilik yap, sevaptır.. Adamcağızı soğuktan korumak için birkaç parça esvap vereyim de ona götürüver..

Genç adam, önündeki şişeden bardağına şarap doldururken:

— Başüstüne yengeciğim, dedi, ne istersen ver bana, memnunlukla götürürüm, öyle sevinecek ki rahmetli...

Köylü kadın ayağa kalktı. Büyük bir valize iki şapka birkaç gömlek, bir iki çift çorap, yün fanilâ, ayakkabı doldurup verdi. Avucuna da bir kese gümüş para sıkıştırdı:

— Belki lâzım olur, harçlık etsin!

Valizi eline alıp keseyi de cebine indiren delikanlı, köylü kadının duaları arasında yoluna devam etti.

* * *

Köylü kadın, akşam eve dönen ikinci kocasına olanları anlattı ve ilk kocasına gönderdiği eşyaları saymaya başladı.

Adam, deliye dönmüştü. Hazırlanan yemeğe bir tekme atarak dışarıya fırladı ve atına binip, çalakamçı, o açıkgöz gencin peşine düştü.

Çok geçmeden yetişmişti. Fakat genç adam daha önce onu, görmüş ve elindeki valizi yol kenarındaki çalılar arasına atmıştı.

Çiftçi, delikanlının elinde bir şey göremeyince sordu:

— Evlât elinde kocaman bir valizle buralardan geçen bir gence rastladın mı?..

Delikanlı, başını salladı:

— Evet, evet, birkaç dakika evvel gördüm. Şu karşıdaki ormanın sol tarafına saptı.

Bunun üzerine çiftçi, hemen atından indi. Ayakkaplarını çıkardı ve atın yularını delikanlıya uzatarak:

— Rica ederim, dedi, ben gelinceye kadar şu atı tut.. Dönünce sana bol bahşiş vereceğim.

Ve ormana doğru koşmağa başladı. Gözden kaybolunca, delikanlı sakladığı valizi ve çiftçinin ayakkaplarını alıp ata bindi ve rüzgârla yarış edercesine uçup gitti.

Biraz sonra geri dönen çiftçi, atının, papuçlarının ve delikanlının yerinde yeller estiğini görünce, çılgına döndü... Küfürün bini bir paraya, kâh karısına, kâh kendisine söverek evin yolunu tuttu.

Karısı, kapıda el sallıyordu ona:

— Nasıl... Yetişebildin mi bari?..

Çiftçi, öfke ile homurdandı:

— Üstelik atımı da verdim...

Kadın, neşe içinde, kollarını açarak kocasını kucaklamağa koştu:

— Hay Allah razı olsun senden... Şimdi delikanlı cennete daha çabuk ulasır?..

Türkiye İŞ Bankası'nın Kültüre Yeni Bir Hizmeti:

Toplu biografi ile birlikte manzum tercüme

Mevlânadan Seçme Rübailer

M. Nuri Gençosman

Türkiye İŞ Bankası Şubelerinden temin edilebilir

TÜRKİYE İŞ BANKASI çeşitli yayınlarıyla kültürün de hizmetindedir

(Faal: 10667—236)

Londradan :

Demir parmaklık!

Geçenlerde Londra'daki okullardan birinde uyur - gezer bir çocuğun yatakhane penceresinden 10 metre aşağı düşmesi üzerine, idare, o oda camının dışına demir parmaklık geçirmeye karar vermişti.

Birkaç gün önce ise gene Londra'da bir üniversitede 20 yaşlarında bir kızın geceleyin odasına bir adam alması yüzünden okul idaresinin o kıza ait odanın penceresine demir parmaklık koyma kararı aldığını okudum.

Uyur - gezer olayı hadi neyse.. Binde bir olan bir şey...

Ama okul idareleri, tek başına «uyur - gezer» lerden başka bir de başkalarıyla «gezer - uyur» lar için demir parmaklıklar koydururlarsa, Londra modern bir hapisaneye döner!

Mağrur olma paşam!

General de Gaulle, iki yıl önce Atinayı ziyaret ettiğinde, bir Fransız karikatüristi generali Olimpos dağlarından kopup gelen bir Tanrı gibi Akropol üzerinde çizmişti.

De Gaulle'ün kendisini ne kadar büyük gördüğüne dair yeni bir fıkra dolaşıyor son günlerde Londra'da:

Efendim, geçenlerde İngiliz Başbakanı Wilson cennette Tanrı huzuruna çıkmış... Ve, dileğine karşılık, Tanrı ona İngilterenin nükleer devlet olarak ileri ülkelerden biri olmasını sağlıyacağı vaadinde bulunmuş.

Sonra Johnson kendini Tanrı huzurunda gördüğünü ve Amerika'nın dünyada en büyük nükleer devlet olarak liderliğe devam etmesinin sağlanacağı vaadini kopardığını söylemiş.

Bunun üzerine General de Gaulle'e Tanrı huzuruna çıkıp çıkmadığı sorulmuş. O ise şu cevabı vermiş:

Dün akşam ben de oradaydım, fakat onlara böyle bir vaatte bulunduğumu hatırlamıyorum!

Mavi küf!

Londra'nın havası ve rutubetinden ötürü güneş ışınları burada çok kıymetli.

O kadar ki refah gören ve görmeyen evler der gibi güneş gören ve görmeyen odalar diye çok sıkı bir ayırım yapıyorlar.

Hakları yok değil... Biz transistorlu radyomuzu güneş görmeyen odamızda bir süre bırakınca ne görelim?... Pillerin hepsi de mavi küfler içinde kalmış.

Güneşsizlikten buraları hadi neyse mavi küfler içinde... Ama ya bizim güneşli memleketimizi tembellikten mavi küf hastalığına boğmamıza ne dersiniz?

Göz rengi

Kuzeylilerin neden hep yeşil veya mavi gözlü oldukları merak edilir ya?..

Bence sebebi pek meçhul değil... Güneşsizlikten, bünyenin yaptığı küf gözlerinin rengine vuruyor da ondan!

Bulsanız...

Bir Japonla bir İngiliz, değişik âdetleri hakkında görüşüyorlarmış, aralarında...

Japonların güneşe tapmasıyla hafif alay eden İngilize Japon cevap vermiş:

— Güneşi bulsanız siz de taparsınız ya!..

Reşit Aşcıoğlu

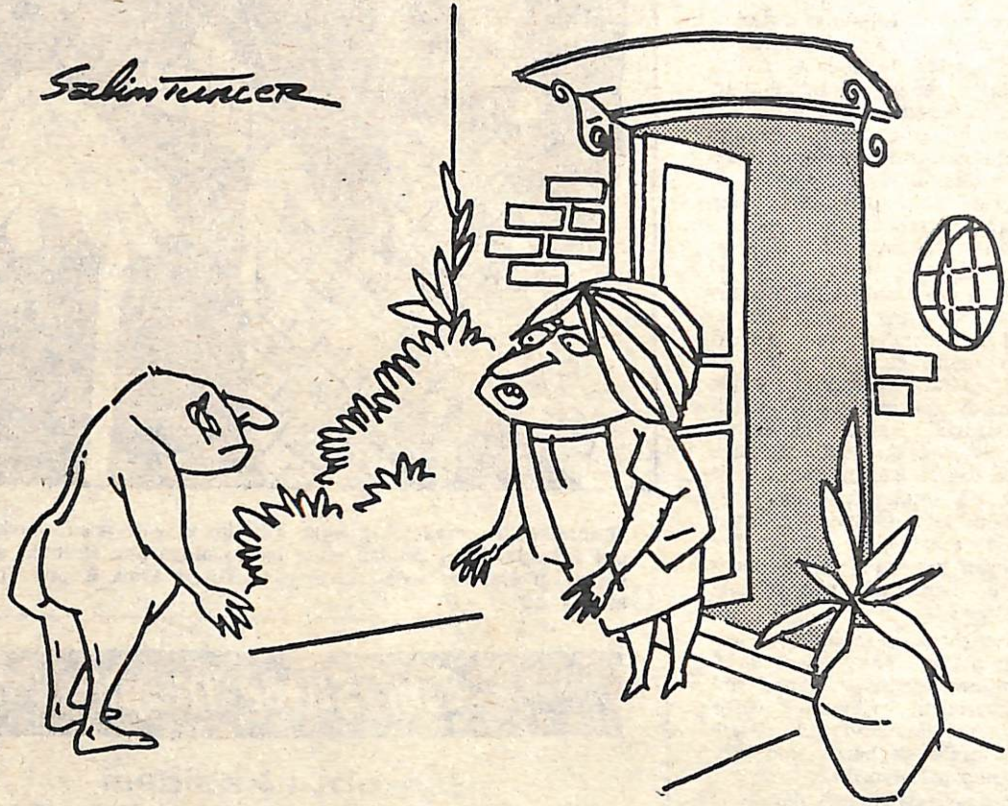

Kadın âşıktı sırılsıklam,
Erkek de öyle!..
Bir akşam geç vakit
Otelde...
Kadın odanın sol köşesinde,
Önce mantosunu sonra esvabını çıkardı.
Erkekse odanın sağındaydı;
Ceket, pantol ve ayakkabılarını
Rastgele fırlatıp attı...
Kadın yatağın soluna oturdu
Ve... soyundukça soyundu...
Erkek de öyle!
Yatağın sağında ve aceleyle
Çıkardı
Üstünde kalanları...

Kadın yatağın solundan,
Erkek yatağın sağından
Yorganın altına kaydılar!
Kadın büyük pembe abajuru,
Erkekse gece lâmbasını
Söndürdü;
Kadın sağına,
Erkek soluna
Döndü.
Kadın uyudu beş dakika içinde...
Erkek de öyle!
Kadın İstanbul'da Park-Otel'de,
Erkekse Ankara'da Bulvar-Palas'taydı...
Yoksa,
Yoksa... Siz ne sandınızdı?!...

Samiramis Aydınlık

Beyoğlunda bir sosyete kulübü her hafta bakara gecesi yapıyor..

Bak ... ara!

İSABET

Oin Oin İsviçre mizahında aptal bir insana verilen addır. İşte böyle bir Oin Oin arkadaşına:

— Karımla ben, can sıkıntısı nedir bilmiyoruz, diyordu. O kızdı mı eline ne geçerse kafama atıyor, isabet edince çok seviniyor, isabet etmeyince de ben çok seviniyorum!

* * *

İncelik!

Prens Kamitz yanında ölümden bahsedilmesinden nefret ederdi. Şatoda herkes bunu bilir ve ona göre hareket ederdi. Bir gün Prensin çok yakın dostu Baron Binder öldü. Zeki sekreteri ona bu haberi şöyle verdi:

— Baron Binder'i hiçbir yerde bulamıyorlar!

SAAT KAÇ ?

Bowdet kasabasında, her gün saat onbir sularında bir adam, P.T.T. merkezine telefon ediyor ve tam saati soruyordu. Bu olay her gün böyle aylarca sürdü gitti. Gene bir gün telefon çalıp ta memur karşısında aynı adamı bulunca merakla sordu:

— Her gün muntazaman saati niçin soruyorsunuz? Çok merak ediyorum doğrusu!

— Gayet basit! dedi adam, her gün fabrikanın saat 12 de yemek düdüğünü çalıyorum, onun için tam saati bilmem gerek!

— Sahi mi dedi memur büyük bir hayretle! Hay aksi şeytan, biz de saatimizi sizin düdüğünüze göre ayarlıyorduk, şimdi ne olacak?...

ÖBÜR DÜNYA

Aynı apartmanda oturuyorlardı, soyadları da aynıydı, yalnız birinin adı Georges ötekinin adı René idi. Georges'un Afrika'da avlanmak için gittiği bir zaman René hastalanıp öldü, göz yaşları içinde gömdüler... Georges karısına Afrika'dan bir telgraf gönderdi, postacı şaşırıp René'nin dul karısının kapısını çaldı, telgrafı alan zavallı kadının gözleri hayretle açıldı:

«Yolculuk iyi geçti. Burada dayanılmaz bir sıcak var!..»

Kadınlar

Adam arkadaşına merakla:

— Niçin aynı yaştaki erkek, kadından daha genç gösterir.

Öteki güldü:

— Otuz yaşındaki kadın kırkındadır da ondan.

Peri kızı ile Çoban Hikâyesi

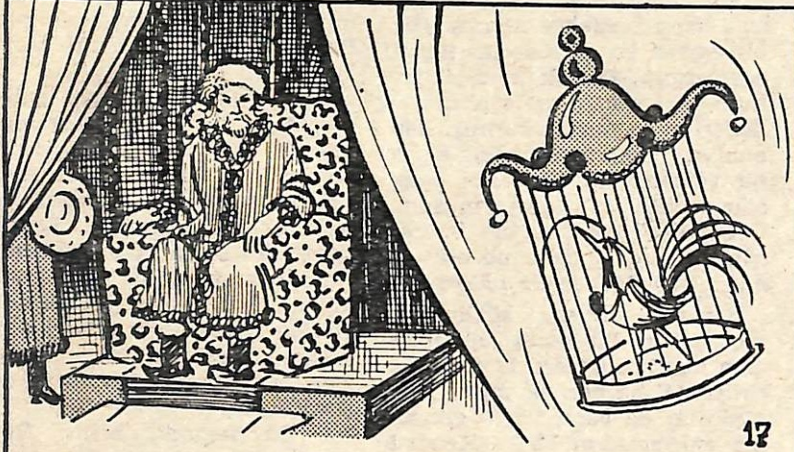
Orhan Seyfi Orhon

Kız der: O da gönüldür,
İncitmeyiniz sakın,
Ben razıyım bırakın.

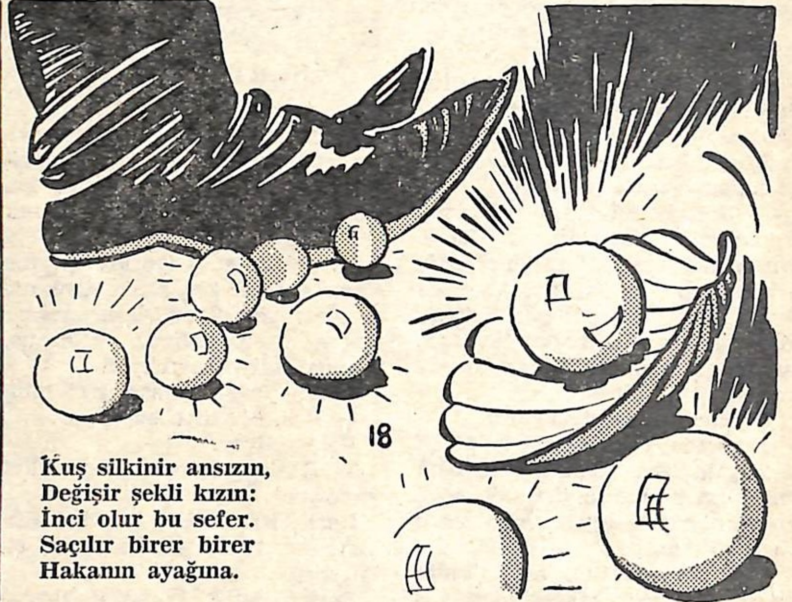

Dururlar kızla çoban
Karşılıklı o zaman..
Silkinince ansızın,
Değişir şekli kızın:
Kuş olur; uçup konar
Hakanın otağına.

Çoban bakar, ah eder;
O da bu sihri meğer
Biliyormuş eskiden.
Bir kafes olur hemen,

Bu güzel kuşu alır,
O anda kucağına.
— Bu birinci imtihan.
Bunu kazandın çoban!

Kuş silkinir ansızın,
Değişir şekli kızın:
İnci olur bu sefer.
Saçılır birer birer
Hakanın ayağına.

Kafes te her yerinden
Dağılıp düşer hemen;
Bir sedef olur, alır
İnciyi kucağına.
— Bu ikinci imtihan.
Adın ne senin çoban?

İnci yanar ansızın,
Değişir şekli kızın,
Her inci bu sefer de
Bir başka çiçek olur.
Canlanır hemen, yerde
Boş kalan sedefler de

Birer kelebek olur.

Bir yanda, öyle renk renk
Açılırken çiçekler;
Bir yanda, titreşerek
Dolaşır kelebekler..

— Bu sonuncu imtihan,
Tanıdım seni çoban,
Anladım şimdi kimsin!

Sen, beni ta eskiden
Sevip sonra terkeden
Vefasız sevdiğimsin.

Bunu artık iyi bil:
Eş olmam mümkün değil
Sen gibi vefasıza.

Çoban; gözünde yaşlar,
O zaman nakle başlar,
Macerasını kıza:
«Sevda, o bir peridir,
«Karar etmez yerinde.
«Gönül ki serseridir,

«Dolaşır izlerinde.
«Sevda, o gizli bir ok,
«Görünmez kanatmadan.
«Kavuşmanın tadı yok,
«Ayrılığı tatmadan.

Bitmedi

BİR MİRASÇI ARANIYOR!

AZİZ NESİN

— 48 —

— Evet... Yakacaksın yorgaaani... Namus bu, kan ile temizliyeceksin. Biliyorum ki var er angi bir ayileler, namus işinde pek oyle düşkün değildir.

O «Namus» diye bağırıyor, ben «Namus» diye bağırıyorum.

Allah çok şükür namus diye bağıra bağıra bir yandan da rakıyı çeke çeke sızdı, başı göğsünün üstüne düştü. Ama yine de,

— Namus, namus... diye sayıklıyor.

— Namuss, namusss!.. diye tıslarken yanakları şişip şişip iniyordu.

Birden uyanmasın diye korkumdan ben de onun gibi,

— Namus, namus... diye mırıldanarak toparlandım. Kendimi sokağa atmak için yine böyle mırıldanıp yavaş yavaş ayağa kalkarken, birdenbire arkamdan tiz bir kahkaha duyunca, sırtıma kurşunlar boşalıyor sanıp ürktüm, birden,

— Hayy... diye bağırdım.

Arkamda kahkahalarla gülen Betüş'tü. Ben, şaşkınlıktan hâlâ bir elim kalbimin üstünde «Namus, namus!» diye mırıldanıp duruyordum.

Betüş, gülmekten iki büklüm koltuğa yığıldı, gözlerinden yaş geliyordu.

— Neredeydin demindenberi? diye fısıldadım.

— Banyodaydım... dedi, siz başbaşayken ben de fırsat diye banyo yaptım. Hadi o her zamanki gibi «Namus» diye bağırıp duruyor; peki sana ne oluyor da «Namus» diye tıslayıp duruyorsun?

Ayağa kalktı. Üstündeki ince elbiseyi çıkarmadan, omuzlarından aşağı kaydırarak sıyırdı.

— Reşiiit!.. diye seslendi.

Vale geldi.

— Beyfendiyi al da yuvasına götür...

Reşit, bıyıkları göğsünün üstüne düşmüş olan Kâzım Bey'i koltuklarının altından tutup kaldırdı, bir kolunu omuzuna atıp sürükliyerek adamı çıkardı.

Betüş'ün ayaklarının dibinde ipekli elbise tortop duruyordu. Betüş, iki kolunu boynuma doladı. Böyle bir şey ilk oluyordu. Şaşırdım. Hem de korkuyordum.

— Aman, kocanız? dedim.

— Kocam mı, diye güldü, o çoktan yuvasına girdi. Onun yuvası vardır. Ben sana kaç kere «kocaların sertinden korkulmaz; koca ne kadar sert olursa, karısı da o kadar yumuşak olur» dememiş miydim?

Koluma girip beni yatak odasına sürükler gibi soktu.

— Kocam çok kıskançtır, dedi, sana da anlattı mı tebeşir hikâyesini... Yeni tanıştığı her erkeğe bu masalı anlatır.

— İskarpininin altına tebeşirle imza attığı yalan mı?

— Doğru... İlk zamanlar bu budalalığı yapardı. Sonra bana itimadı arttı demek ki, vazgeçti bu budalalıktan... Sanki, yeni iskarpin alınamaz mı başka? Budala işte... Neye böyle yaptığını, «Namus!» diye bağırdığını anladın mı? Başka ne yapsın, elinden başka şey gelmiyor. Başka erkeklerin bana yaklaşmalarını önlesin diye işte böyle atıp tutup gözdağı veriyor.

Yataktaydık.

Zalim bir kadındı Betüş... Erkek Kâzım Bey'e öyle acıdım ki...

SERT KOCANIN HASTALIĞI

O geceden sonra Betüş'ün evine yerleştim. Artık bir aile olduk, kaynaştık birbirimize. Fakat Erkek Kâzım Bey huyunu hiç değiştirmedi. Her akşam geliyor, birlikte içiyoruz. O yine «Ben asarım keserim!» diye namustan sözediyor. Geceyarısına doğru sızıp kalıyor. «Namus, namus!» diye sayıklıyor.

Betüş yine her zamanki gibi,

— Reşiiit!.. diye bağırıyor.

Vale geliyor.

— Reşit, kaldır Beyfendiyi yuvasına!

Reşit, Kâzım Bey'i koltuk altlarından tutup sürükliyerek çıkarıyor.

Sonra Betüş, kollarını boynuma doluyor, yatak odasına giriyoruz.

Bir gece yine Betüş:

— Reşiiit! diye bağırıp da Vale içeri girince, ben artık alıştım ya, kendimi aileden sayıp, işgüzarlık ettim, Betüş'ten önce:

— Kaldır oğlum Reşit, Beyfendiyi yuvasına götür!.. dedim.

Bu sözüme Betüş bir kızsın, bir içerlesin... Vay efendim, ben ne karışıyormuşum. Böyle bir sözü, karısı olarak ancak o söyliyebilirmiş. Zevce olarak kocasına karşı vazifeleri varmış. Hiç bir zaman bu vazifelerini ihmal edemezmiş. Yüksek seviyeli insanların kendilerine mahsus âdetleri ev kanunları varmış. Ben bunları bilmiyormuşum. Kaba bir adammışım. Ne hakla onun aile vazifesine karışıyormuşum. O kendisi kocasına ne isterse söylermiş, ama bana ne oluyormuş. Hüngür hüngür ağlıyordu.

Ben sana bir şey söyliyeyim mi oğlum, bu senin akraban olan Betül de kocası da düpedüz deliydi. Yahu ben ne yaptım, ne söyledim de bana öyle çıkıştı, hiç anlıyamadım ki... Kendisi durmadan kocasını da, yüksek sosyeteyi de batırır, söylemediğini bırakmaz, sanki ben ne söyledim ki... Oğlum, bunların hepsi dejenere. Ama darılma sözüme akraban diye... Anlat dedin de anlatıyorum.

Neyse efendim, ben bunu yalvar yakar susturabildim. Af diledim. Ağlamaktan gözleri şişmiş. Bu vaka ilk kavgamız oldu. Yani kadın, sosyetenin kanunlarına son derece riayetli.

İşte böylece yaşayıp gidiyoruz. Yalnız benim anlıyamadığım bir şey var: Reşit, Erkek Kâzım Bey'i koltuk altlarından tutup sürükliyerek yuvasına yerleştirdikten sonra biz Betüş'le yatağa girdik mi, tam sevişirken Betüş, yatağın yanındaki ipi çekip bir çıngırak çalıyor. Bu çıngırağın ne demeğe geldiğini bir türlü anlıyamıyorum. Soruyorum, söylemiyor. Bir kere çok ısrar ettim.

— Bu çıngırak, bizim Reşit içindir. Ben söylemeden yatmaz da... Yatması için çıngırağı çalıyorum.

İyi ama tam öyle zamanda mı çıngırak çalınır... Hem bir kere değil ki, birkaç kere çalıyor.

Bazan da sabaha kadar birkaç nöbet çıngırak çalıyor. Benim elim onun omuzuna gitti mi, onun eli de çıngırağın ipine gidiyor: Çıngır çıngır...

Hani gazetelerde çıkan evlenme ilânları vardır ya; elâleme duyururlar: Bakın, duyun ha, biz marifet yaptık!

Betüş de öyle, çıngırağı çalıp haber veriyor gibi: Çıngır çıngır!.. Duydunuz mu?

Bu çıngırak benim midemi bulandırdı ama, neyin nesi olduğunu anlıyamadım. Adaaam sende, ne olursa olsun, bana ne?.

Betüş'ün bir huyu daha var: Karanlıkta uyuyamıyor. Onun için sabaha kadar lâmba yanıyor. Ben de inadına aydınlıkta uyuyamam. Nasıl uyuyayım, bir yandan şıkır şıkır lâmba yanıyor, bir yandan çıngır çıngır çıngırak çalıyor.

Evde merak ettiğim bir şey daha var: Erkek Kâzım Bey'in her gece kargatulumba götürüldüğü yuvası neresi? Ben evde böyle bir yuva göremedim. Pirâye'ye sordum.

— Babamın yuvasını Betüş yapıyor ya... diye alaya vurdu. Kâzım Bey'in nerde yattığını bir türlü anlıyamadım.

İşte böylece geçinip gidiyorduk. Derken, Erkek Kâzım Bey, her nedense, günlerden sonra beni karısından kıskanmaya başladı. Olur şey değil... Adama ne oldu birdenbire? İlk günler aldırdığı yoktu.

Bir sabah Betüş'le kocasının kıskançlık kavgalarını duydum. Betüş kalkmıştı yataktan, ben daha yatıyordum. Sanki kulağı-

İŞLERİNİZDE
EMNİYET SÜR'AT.

ÇEŞİTLİ PARA İKRAMİYELERİ.
ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR.

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI VERİR

(Basın: 22153—A—13390—235)

mın dibinde konuşuyorlarmış onların ağız kavgalarını duydum. En sonunda Kâzım Bey karısına:

— Ya o- ya ben!.. İkimizden birini tercih et!.. diye kestirip attı.

Betüş:

— Neden böyle sinirlendiğini, kıskançlığa kapıldığını hiç anlıyamıyorum, dedi, bu ilki değil ki..

— İlk değil ama, öbürleri çekip giderlerdi. Bu herif eve postu serdi. Bunun gideceği yok...

— Daha iyi ya... Dedikodu olmaz hiç olmazsa... Sen açık söyle şunu: yoksa artık hoşuna gitmiyor mu?

— Gitmiyor. Bu herifi istemem, o kadar...

Bunlar ne biçim konuşmalar, hiç anlıyamıyorum. Bu evde esrarengiz bir işler dönüyor ya...

Betüş kocasına:

— Ben adama durup dururken yolveremem. Hem niçin kovacakmışım elin garibini, mü kemmelen vazifesini yapıyor.

Ne diyor bu kadın yahu...

Bunun üzerine o koca adam, Erkek Kâzım Bey, hüngür hüngür ağlıyarak, karısına:

— Görürsün öyleyse, dedi, ben de senden intikamımı almazsam, bana da Erkek Kâzım demesinler...

Sesler kesildi. Ben bu konuşmalardan hiçbir mâna çıkaramadım. Acaba nerede konuşuyorlardı ki, sesleri ayan beyan duyuluyordu.

Kâzım Bey işine gitti. Ben banyo yaptım, tıraş oldum. Sokağa çıktım. Akşam geç geldim eve. Erkek Kâzım Bey, büyük bir samimiyetle:

(Devamı var)

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ:
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer
Akbaba Matbaası
Kapak: Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilecek abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ:
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8-10 Daire: 3. İstanbul

İLÂN FİATI::
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiatı: 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜYOR

Ufak tefek adam

Bardan çıkan ufak tefek adamın ağzı burnu kan içinde, bir gözü mosmordu.

Oradan geçmekte olan kibar bir adam merakla sordu:

— Mösyö sizi kim dövdü?..

— Şu barda kereste gibi bir adam var o!...

— Peki, benimle beraber gelin de şu meseleyi halledelim.

Kibar adam, ufak tefek adamla beraber bara girdi, herkül kılıklı adamın yanına yaklaştılar.

— Bu beyin gözünü morartan siz misiniz?...

— Evet n'olacak?...

— Bir daha yapabilir misiniz?...

— Lâfı mı olur, dedi iri yarı adam ve ufak tefek adamın sağlam gözüne bir yumruk indirdi.

O zaman kibar adam ufak tefek adamın kolundan tuttu:

— Gelin dedi, boşuna çene patlatmışım aptalın biriymiş!...

* * *

SAĞIR PİRELER

Bir ilim adamı pire üzerinde çalışmalar yapıyordu. Binlercesi arasından itinayla seçtiği bir pireyi, beyaz bir kâğıt üzerine koydu:

— Pire sıçra! dedi:

Pire sıçradı.

Âlim pireyi aldı, bacaklarını kesti, ve eski yerine bırakıp, tekrar bağırdı:

— Pire sıçra!

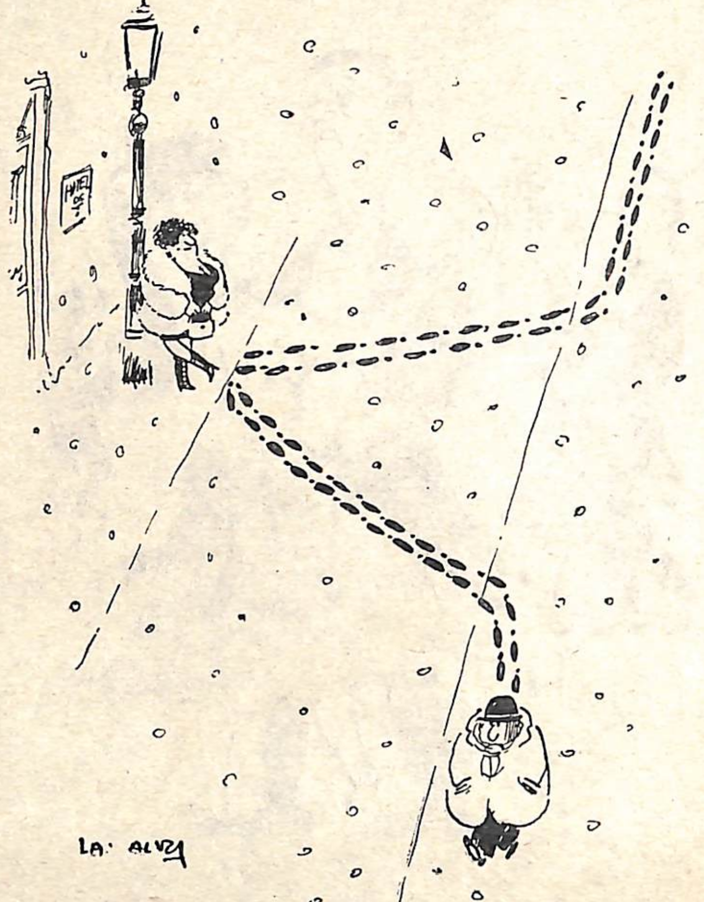
Pire sıçramadı.

Âlim hemen not defterine şunu yazdı:

— Ayaklarını kesince pire sağır oluyor!...

— Aman ne güzel çocuklar.. Aralarında ne kadar var?
— Dört tane «gebeliği önleyici hap!»

Yazısız

Bisiklet

IL 1942.. İkinci Dünya Savaşının en hararetli günleri... Calino paraşütçü olarak harbe katılıyor. Arkadaşlarıyla beraber, onları Fransa'ya götüren uçakta kumandanın talimatını dikkatle dinliyorlar...

— Önce diyordu kumandan, ikiyüze kadar sayın! İlk halkayı çekin, birinci paraşüt açılacak! Sonra üçyüze kadar gene sayın, ikinci halkayı çekin, öteki paraşüt açılacaktır... Üçüncü işiniz, ayaklarınız yere değer değmez paraşütü katlayacaksınız, eğer mümkünse, bir yere gömeceksiniz!.. Dördüncü işiniz: Kuzey batı istikametine doğru ilerliyeceksiniz. Beşinci işiniz, Grande Breteche'e varmaktır! Altıncı iş: Kışın yapraklarını dökmeyen ağaçlardan müteşekkil ormanı katedip tam batı ucundan çıkacaksınız! Yedinci iş: U ve S ile gösterilen noktalara göre 35 derecelik bir açı yaparak ilerliyeceksiniz. Ta.. ki karşınıza bir duvar ve saman yığını çıkana kadar. Sonra saman yığınının altındaki saklı bisitletlerle şehre ineceksiniz!

Calino uçaktan atlar atlamaz söylenenleri harfiyen tatbik eder: Birinci halkayı çeker, paraşüt açılmaz. İkinciyi çeker, o da açılmaz. Yerle gök arasında kalan Calino bağırır:

— Başından beri bu iş aksi gidiyor, Allah vere de bisikletleri yerinde bulsak!!!

SEKİZ

Buz revüsü kocaman afişlerle bir artist aradığını ilân ediyordu. Namzetlerden en iddialısı emprezaryoya müthiş numarasını anlatıyordu:

— Mavi Tuna valsiyle buzun üzerinde 6 çiziyorum.

— O da bir şey mi? dedi emprezaryo, bana boşuna vakit kaybettiriyorsun, çocuk işi bu!

— Durun, ama bunu tek ayakla değil, ayni anda sol ayağımla 6, sağ ayağımla da 2 çizmek suretiyle yapıyorum!

— Bir göz doktorundan iyi gördüğünüze dair rapor getirmedikçe size kızımı veremem!

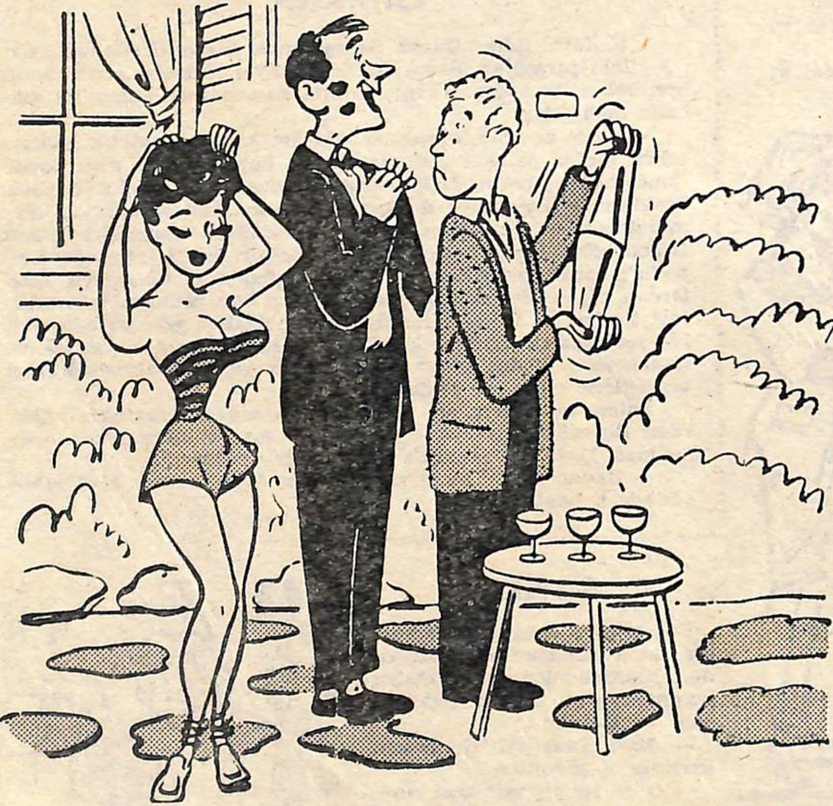
Dünya Karikatürleri

-HÂLÂ BAŞIN AĞRIYOR MU?
-HAYIR, ŞİMDİ AYAKLARIM AĞRIYOR!

-ÖZÜR DİLERİM, ŞAHSÎ BİR ŞEY KONUŞACAĞIM!.

-KARIN, BÜTÜN EVİNİZİ GEZDİRDİ... EN ÇOK YATAK ODANIZA BAYILDIM DOĞRUSU!..

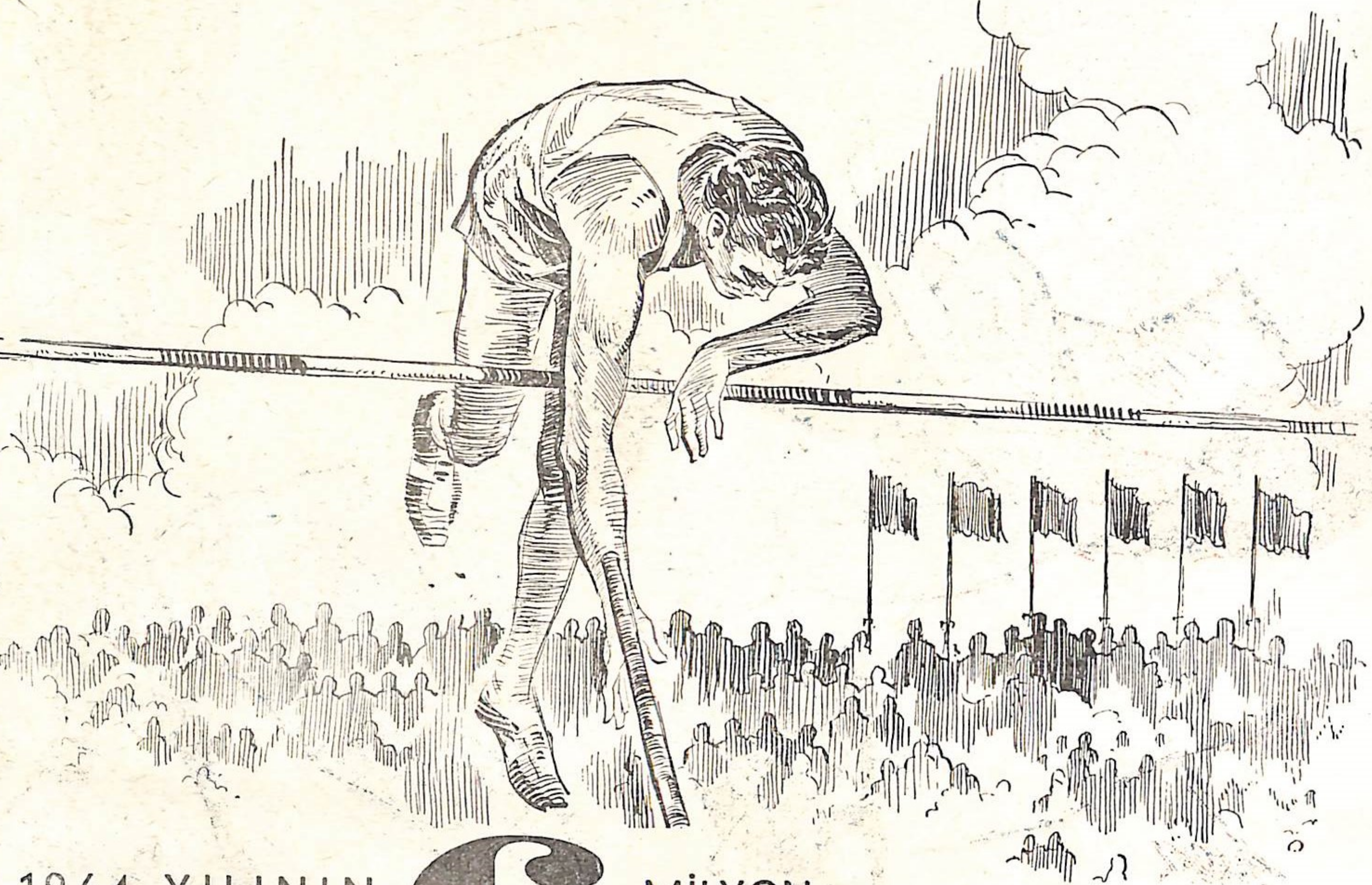

-KOCANA KÜRKÇÜNÜN YİRMİBİN LİRALIK FATURASINI GÖSTERİNCE NE DEDİ?
-HİÇ BİR ŞEY... DİLİ TUTULDU!..

Amerikalı atlet Hansen, sırıkla atlamada 5 metre 10 santimi geçerek kendi rekorunu yine kendi kırdı.

1964 Tokyo Olimpiyatları

1964 YILININ SON ÇEKİLİŞİNDE **6** MİLYON VEREREK

ERİŞİLMEZ BİR REKOR KIRAN **ZİRAAT BANKASI** da 1965 YILININ İLK ÇEKİLİŞİNDE: **7'5** MİLYON VEREREK

kendi rekorunu yine kendi kırıyor...

ÜST ÜSTE İKİ ÇEKİLİŞTE

13 500 000 *lira*

BÜTÜN TASARRUFLARINIZI ZİRAAT BANKASINDA TOPLAYINIZ

ZİRAAT BANKASI

(Basım: 2674—A—1355—237)

Akbaba

–UNUTMA, BANA SADECE RESSAM GÖZÜYLE BAKACAĞINI VADETMİŞTİN ..

–YOOO, BİR TANE OLMAZ...
BEN ÜÇ GÜL İSTERİM!

–HERİF FENA ISLANMIŞ, BARİ
YUKARDA SU KOYUVERMESE...